

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P.
De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev.
C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 8

Entered as Second Class mail
matter at Grand Rapids, Mich.

JANUARY 15, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATIE

Hoornen En Smeden

En ik hief mijn oogen op en zag; en ziet, er waren vier hoornen. En ik zeide tot den engel, die met mij sprak: Wat zijn deze? En Hij zeide tot mij: Dat zijn de hoornen, welke Juda, Israel en Jeruzalem verstrooid hebben. En de Heere toonde mij vier smeden. Toen zeide ik: Wat komen die maken? En hij sprak, zeggende: Dat zijn de hoornen, die Juda verstrooid hebben, zoodat niemand zijn hoofd ophief; maar deze zijn gekomen om die te verschrikken, om de hoornen der heidenen neder te werpen, welke den hoorn verheven hebben tegen het land van Juda, om dat te verstrooien. Zach. 1:18-21.

Hoe, lang, Heere?

Hoe lang zult Gij U niet ontfermen over Jeruzalem, en over de steden van Juda?

Zoo had de Engel des Heeren gevraagd in verband met het eerste gezicht, dat den profeet werd getoond in den nacht van den vier en twintigsten der elfde maand van het tweede jaar van den koning Darius, een vraag, die ongetwijfeld ook vertolkte, wat er in het hart des profeten leefde.

Want immers, de ruiterbende des Heeren, die de gansche aarde doorgetrokken was, had niets uitgevoerd! En ze hadden gerapporteerd: de gansche aarde is still! 't Was alles rustig, 't was vrede en voorspoed bij de goddelooze wereldmacht!

En thans was het nog dezelfde nacht.

En nog leefde dezelfde vraag in het hart van den profeet.

Want wel had de Heere door den engel, die met den profeet sprak, hem goede en troostelijke woorden gesproken, De Heere ijverde over Jeruzalem met een groo-

ten ijver, en was vertoornd met een grooten toorn tegen de geruste heidenen, omdat, toen Hij een weinig toornig was over Zijn volk, zij ten kwade geholpen hadden. Hij was tot Jeruzalem wedergekeerd met ontfermingen. Zijn huis zou daarin zeker worden gebouwd. Het richtsnoer zou over Jeruzalem uitgebreid worden, de steden zouden worden uitgespreid vanwege het goede, want de Heere zou Jeruzalem nog troosten en verkiezen!

Rijke, heerlijke beloften!

Maar: hoe lang, Heere?

En zou Jeruzalem het zoo lang kunnen uithouden?

Was de toestand van Sion niet precair? Was het niet een amechtig hoopske, dat uit het land der ballingschap als het overblijfsel was teruggekeerd? En lag Jeruzalem niet nog altijd in puin?

En was daar niet nog altijd de goddelooze Sion vijandige wereldmacht, vrede en voorspoed aanstaand?

Heerlijke beloften! Maar is er geen haast bij? . . .

Zal de wereldmacht Sion niet overweldigen, Jeruzalem totaal verwoesten, Juda volkomen uitroeien, eer de beloften zullen worden vervuld?

Hoe lang, Heere?

Ziet, er waren vier hoornen!

Op een ander gezicht wordt de aandacht des profeten gevestigd in dienzelfden nacht.

Ik hief mijne oogen op en zag; en ziet, er waren vier hoornen!

Dat eerst! De hoornen! De vijandige wereldmacht! Het altijd der Kerke Gods bedreigende gevaar!

Want daarvan zijn die hoornen hier beeld. De hoorn is symbool van kracht en macht, gewoonlijk van brute, verwoestende kracht. Soms is de hoorn beeld van koninklijk gezag en koninklijke kracht in het algemeen. Ook David zingt van zijn hoorn, die door den Heere zal verhoogd worden. En het Lam, dat staat als geslacht, heeft ook zeven hoornen, want Hij is de Koning, Die van Israels God gegeven is. Maar dikwijls is de hoorn symbool van de goddelooze wereld-

macht, de goddelooze staatsmacht, de macht, die wel het van God veroordeende zwaard hanteert, doch om zich er mee te keeren tegen Sion en Jeruzalem, om dat uit te roeien, de antichristelijke Staat! Zoo zag reeds Daniel op het hoofd van het vierde dier, dat schrikkelijk was en gruwelijk en zeer sterk, dat tanden had van ijzer en at en verbrijzelde en het overige met zijne voeten vertrad, tien hoornen; en tusschen de hoornen zag hij een anderen, kleinen hoorn opkomen, met oogen als menschenoogen, en groote dingen sprekende. En hem werd verklaard, dat die hoornen koningen vertegenwoordigden, terwijl van den kleinen hoorn hem dingen werden beschreven, die duidelijk wijzen op de goddelooze, anchristelijke wereldmacht. En zoo had ook het beest uit de zee, dat Johannes zag opkomen, tien hoornen met tien koninklijke hoeden.

Die goddelooze wereldmacht toonde de Heere ook hier den profeet Zacharia.

Van deze hoornen wordt immers gezegd, dat zij Juda, Israel en Jeruzalem hadden verstrooid. Opmerkelijk is hier, dat Juda de eernaam van Israel wordt gegeven. Zoo toch zal de tekst moeten worden gelezen. De bedoeling is niet: Juda *en* Israel en Jeruzalem; maar: Juda, *dat is* Israel, en Jeruzalem. In Juda erkent de Heere Zelf Israel. De breuke geslagen door de afscheiding der tien stammen wordt door Hem niet erkend. Wie zich van Juda afscheidt, al is het ook verreweg de meerderheid, scheidt zich van Israel af. In Juda is de Kerk. Daar is de kern. Door Juda loopt de heilige linie. Uit Juda is Davids huis. En uit Juda zal Israels verlossing komen.

Daarom is het dan ook vooral op Juda, dat de gansche wereldmacht alle eeuwen door vergramd is!

Op de verstrooiing, op den totalen ondergang van Juda en Jeruzalem heeft die goddelooze wereldmacht het altijd gemunt, de eeuwen door.

Door die wereldmacht is de Kerk altijd omsingeld. Ze ligt er middenin. Van alle zijden komt de antichristelijke macht op haar aan. Zoo toch zal de beteekenis zijn van het getal vier. De profeet zag vier hoornen. En wel heeft men gemeend, dat aan dit getal een letterlijke en geen symbolische beteekenis moest worden gegeven, en heeft men gepoogd, om vier verschillende wereldmachten op te sommen, de door deze vier hoornen dan zouden zijn vertegenwoordigd, zooals Assyrië, Babylonië, Perzië en de macht der Meden. Maar het kan niet gezegd worden, dat die poging geslaagd is. In zoover als door deze wereldmachten Juda reeds verstrooid geworden was, toen de profeet dit gezicht ontving, behoorden ze tot het verleden; maar in het gezicht wordt de ziener op een altijd tegenwoordige werkelijkheid gewezen. Bovendien had Babylon Juda wel in ballingschap gebracht, maar onder Perzië's heerschappij was ze bevrijd en terug gekeerd naar het land der vaderen. Bovendien is het duidelijk, dat door deze vier hoornen geen machten worden voorgesteld, die achtereenvolgens, de een na de andere Juda

bestoken, maar ze verschijnen en bedreigen de Kerk tegelijkertijd. En vier behoort tot de symbolische getallen, die in de Heilige Schrift voorkomen. Het getal is beeld van de aardse wereld in haar volheid en uitgebreidheid. Zooals het getal zes diezelfde wereld in haar ontwikkeling in den tijd aanduidt, de volle mate van alle wereldsche ontwikkeling, van alle menschelijk streven in zijn ijdelheid, van de week zonder den sabbat, de tijd zonder de eeuwigheid, de arbeid zonder de ruste; zoo duidt het getal vier de wereld aan in hare breedte, haar uitgebreidheid in de ruimte, haar volheid van macht en kracht en glorie. Daarom spreekt de Schrift van de vier winden, van de vier hoeken der aarde, de vier dieren. En daarom vertegenwoordigen de vier hoornen in dit gezicht de wereldmacht, zooals ze van alle zijden op Juda, op de Kerk aankomt, haar omringt en van alle kanten bedreigt. De gansche antichristelijke macht, als *wereldmacht*.

Het lam temidden der wolven!

Hoe lang, Heere?

Is het mogelijk? Is er geen haast bij de vervulling der belofte? Kom, Heere Jezus, ja, kom haastelijk!

Letterlijk was dit immers de toestand der Kerk in de oude bedeeing. De Kerk was beperkt tot één natie. En die ééne natie woonde temidden der vijandelijke wereldmachten. Want wel had God Zijn volk uit Egypte verlost en naar een eigen land gebracht, een wonderland, overvloeiende van melk en honig, opdat het in dat land een Hem afgezonderd en afgescheiden volk zou zijn. Maar dit land lag niet in een afgelegen hoek der aarde, maar midden in den wereld, in den navel der aarde. Van alle zijden was Kanaän door de wereldmachten omringd. Gevaarlijker positie voor Zijn volk had God niet kunnen bereiden dan juist daar in Kanaän, in het middenpunt der wereld. En altijd hadden de wereldmachten haar oog op Juda en Jeruzalem geslagen. Altijd waren ze met haat en wrevel vervuld tegen dat volk, wiens God de Heere was. Altijd werd dat volk gehaat, geteisterd, bestookt, verstrooid. Wel mocht dat volk klagen:

“Men heeft mij fel benauwd van jongs af aan,
Zegg’ Isrel nu: men juichte toen wij vielen;
Men heeft mij reeds van jongs af leed gedaan;
Geen overmacht kon m’ echter ooit vernielen.”

En ook:

“Men heeft mijn rug door ploegers diep geploegd;
Die hebben wreed hun voren lang getogen,
En smart bij smart tot mijn verderf gevoegd,
Voor ’t kermen doof, en wars van mededoogen”.

(Ps. 129:1, 2)

En ook:

“Geef ons gena, geef ons gena, o Heer,
En red ons tot Uw eer;
Wij zijn reeds moe van al de schamp’re woorden,
Die wij van smaders hoorden;

Ons treurig hart is moe van al het spotten,
 En hoonend samenrotten
 Der hoovaardij, die need'rigen veracht,
 Een weelderig belacht". (Ps. 123:2)

Zoo was het tot aan de ballingschap.

En wel was het overblijfsel teruggekeerd, maar om
 nogmaals door de vier hoornen bedreigd en geteisterd
 te worden, een speelbal te worden der vijandige mach-
 ten. . . .

Totdat alles samenspande tegen den Leeuw uit
 Juda's stam, Hem poogden te vernietigen aan het
 kruis. . . .

Maar het man-kindeke werd verhoogd, de Satan
 werd uit den hemel geworpen, de vrouw is in de woest-
 injn.

Israel is geen natie meer, maar onder alle natiën
 verspreid. Het woont niet meer in een apart land,
 maar in alle landen. De Kerk is wereldkerk geworden.

Maar nog altijd is de wereld vergramd op haar.
 Nog altijd is de Kerk aan alle zijden van vijanden
 omringd. En altijd weer zoekt de antichristelijke
 macht het stalen zwaard van den staat in handen te
 krijgen, om het te keeren tegen Juda en Jeruzalem.

Zoo was het vroeger, onder de machtige Romeinsche
 Keizers.

Zoo was het ten tijde der Hervorming.

Zoo is het thans nog. Denk aan de "goddelloozen"
 in Rusland, aan de Nazi's in Duitschland.

Zoo wordt het straks nog eenmaal in universeelen
 zin, ten tijde van den Antichrist.

Het lam temidden der wolven!

Zal dan de belofte ooit worden vervuld? Zal het
 die wereldmacht niet gelukken Juda en Jeruzalem to-
 taal te verwoesten?

Hoe lang, Heere?

Kom haastelijk!

Wonderlijk werk Gods!

Want in die precare positie wordt Sion toch altijd
 bewaard, kan de Kerk nimmer worden verwoest.

De Heere weet de godzaligen uit de verzoeking te
 verlossen, en de onrechtvaardigen te bewaren tot den
 dag des oordeels om gestraft te worden! En hoe dik-
 wijls Gods volk ook reden had om te klagen, dat men
 het van der jeugd aan benauwd had, en hoe dikwijls
 het in de geschiedenis ook scheen, alsof het einde van
 Gods Kerke gekomen was en de goddelooze wereld de
 overwinning had behaald, het mocht ook altijd weer
 zingen:

"w' Ontkwamen haast des vogelvangers net,
 Den loozen strik tot ons bederf gezet;
 De strik brak los, en wij zijn vrij geraakt.
 De Heer is ons tot hulp op ons gebed;
 Die God, die aard en hemel heeft gemaakt".

Want de Heere God heeft ook zijn smeden! En
 Hij toonde den profeet deze smeden. Evenals de hoor-
 nen waren ze vier in getal. Het oorspronkelijk woord

hier gebruikt kan ook eenvoudig beteekenen vakman,
 ambachtsman. Doch de vertaling "smeden" is hier
 ongetwijfeld de juiste te achten, vooral met het oog
 op hetgeen ze te doen hebben. Want de profeet vraagt:
 "Wat komen deze maken?" En de engel antwoordt:
 "deze zijn gekomen om die te verschrikken, om de
 hoornen der heidenen neder te werpen, welke den hoorn
 verheven hebben tegen het land van Juda om dat te ver-
 strooien".

De smid is ook in de Heilige Schrift beeld van
 kracht en bekwaamheid. De smid heeft een sterken
 arm. Door zijn zwaren arbeid worden zijn spieren
 sterk ontwikkeld. Maar hij heeft ook verstand en
 wijsheid, om het stugge en harde ijzer te bewerken en
 te vormen, terwijl het heet is.

En dit zijn Gods smeden, Zijne knechten, om Zijn
 werk te doen: de machtige hoornen der heidenen ver-
 breken!

Let er op, dat ze ten tooneele verschijnen, als de
 vier hoornen van alle zijden Gods volk bedreigen! Ze
 zijn ook wereldmachten, evenals de vier hoornen. Want
 ofschoon de vertaling van Calvijn, die vs. 21 zoo wil
 lezen, dat de vier smeden ook vier hoornen genoemd
 worden, waarschijnlijk niet te aanvaarden is, toch is
 uit alles wel duidelijk, dat ze op zichzelf ook wereld-
 machten zijn. Het zijn machten buiten Israel. Hun
 getal is ook vier. En ze gebruiken geweld, en zijn
 zelfs sterker dan de hoornen, die de Kerk bedreigen.
 En daarom vertegenwoordigen deze vier smeden
 wereldmachten, die God op het juiste moment doet op-
 komen, als de hoornen de Kerk dreigen te verwoesten,
 om op de laatsten aan te vallen en die te verstrooien!

Neen, ze doen dit niet met het bepaalde doel om
 God te dienen en de Kerk te verlossen en te bewaren.

Ook hun gaat het om zichzelf, om macht en eer en
 aanzien, om roof en buit, om goederen en rijkdom, om
 de wereld! Maar alle machten zijn ten slotte Godes,
 de hoornen, maar ook de smeden, en ook tegen wil en
 dank dienen ze Zijn doel! En Hij zet de wereld tegen
 de wereld, om Zijn Kerk te verlossen!

Zoo is het dikwijls in de geschiedenis.

Zoo ervaart het David in de woestijn van Maon.
 Daar in de woestijn achtervolgde hem Saul. En Saul
 was aan de ééne zijde des bergs, David en zijne man-
 nen aan de andere zijde. En als David en zijne man-
 nen zich haastten om te ontkomen, liepen ze juist in
 het net: Saul en Zijne mannen omsingelden hem om
 hem te grijpen. Het net was gespannen. De vogel was
 er in! Er scheen geen ontkoming mogelijk! Maar
 daar komen Gods smeden, de Filistijnen, het land
 binnenvallen, en Saul keerde zich van David na te ja-
 gen!

Zoo is het herhaaldelijk!

En zoo zal het zijn, tot Christus op het witte paard
 verschijnt ter overwinning!

Om de belofte te vervullen!

Wonderlijke raad Gods!

H. H.

EDITORIALS

Beware Of False Teachers

I

The apostle Paul writes to the church at Rome (Rom. 16:17, 18): "Now I beseech you, brethren, mark them which cause divisions and offences contrary to the doctrine which ye have learned; and avoid them. For they that are such serve not our Lord Jesus Christ, but their own belly; and by good words and fair speeches deceive the hearts of the simple".

The context of this passage is peculiar. We would not expect such an exhortation here. It occurs in the midst of greetings and salutations and blessings. Admonitions to watch and beware of false teachers are, of course, very common in the epistle of Paul, and, in fact, in all the Word of God. How the people of Israel are always warned against the pernicious influence of false prophets! The prophet "which shall presume to speak a word in my name, which I have not commanded him to speak, or that shall speak in the name of other gods, even that prophet shall die", Deut. 18:20. If anyone at all would entice an Israelite to go and serve other gods, even it were his own brother, son or daughter, he might not hearken unto him nor yield to the temptation, nor must his eye pity him or spare him, but he would surely have to put him to death, and his hand must be first upon him to put him to death. Deut. 13:6-11. Even if the word of a false prophet would be accompanied by a sign or wonder, given by that prophet, and the wonder came actually to pass, the people would, nevertheless, be called upon to put that false prophet to death, "because he hath spoken to turn you away from the Lord your God, which brought you out of the land of Egypt, and redeemed you out of the way which the Lord thy God commanded thee to walk in." Deut. 13:1-5. It is well known that Israel hardly ever hearkened to the words of this law. They condoned the presence and work of the false prophets in their midst to their own destruction. False teachers frequently abounded in Israel. And the true prophets of the Lord protested and testified against them and against their teachings. They are described as men that committed adultery and walked in lies, that strengthened the hands of evildoers, so that none of them returned from his wickedness. They promised peace to them that despised the Lord and His precepts, and said to everyone that walked in the imagination of his own heart, that no evil should come upon him. Jer. 23:14, 17. And thus the Church of the new dispensation is warned against false teachers everywhere in the New Testament. The Lord Himself admonished His disciples to "beware of false prophets

which come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves". Matt. 7:15. In his farewell address to the elders of the church of Ephesus the apostle Paul warns them: "Take heed therefore unto yourselves, and to all the flock, over the which the Holy Ghost hath made you overseers, to feed the church of God, which he hath purchased with his own blood. For I know this that after my departing shall grievous wolves enter in among you, not sparing the flock. Also of your own selves shall men arise, speaking perverse things, to draw away disciples after them", Acts 20:28-30. In his epistle to the Galatians he writes about those that trouble the Church and pervert the gospel of Christ, and declares: "But though we, or an angel from heaven, preach any other gospel unto you than that which we have preached unto you, let him be accursed. As we said before, so say I now again, If any man preach any other gospel unto you than that ye have received, let him be accursed", Gal. 1:8, 9. In the letter to the Ephesians it is emphasized that believers must not be children, tossed to and fro with every wind of doctrine, and these various winds of doctrine are attributed to "the sleight of men, and cunning craftiness, whereby they lie in wait to deceive", Eph. 4:14. Likewise in his epistle to the Colossians the apostle speaks of those who "should beguile you with enticing words" and exhorts the Church: "Beware lest any man spoil you through philosophy and vain deceit, after the tradition of men, after the rudiments of the world, and not after Christ", Col. 2:4, 8. And to Timothy he writes: "Now the Spirit speaketh expressly that in the latter times some shall depart from the faith, giving heed to seducing spirits and doctrines of devils", and he exhorts him: "Take heed unto thyself, and unto the doctrine; continue in them: for in doing this thou shalt both save thyself, and them that hear thee", I Tim. 4:1, 16. In the second epistle of Peter we read: "But there were false prophets also among the people, even as there shall be false teachers among you, who privily shall bring in damnable heresies, even denying the Lord that bought them, and bring upon themselves swift destruction. And many shall follow their pernicious ways; by reason of whom the truth shall be evil spoken of. And through covetousness they shall with feigned words make merchandise of you; whose judgment now for a long time lingereth not, and their damnation slumbereth not", II Pe. 2:1-3. And they are described as "wells without water, clouds that are carried with the tempest; to whom the mist of darkness is reserved forever", II Pe. 2:17. And to quote once more, the apostle John admonishes the Church: "If there come any unto you and bring not this doctrine, receive him not into your house, neither bid him God speed; for he that biddeth him God speed is partaker of his evil deeds". But the text we first quoted from the Romans has peculiar emphasis because of its position and con-

text. For, it shows that there was no particular occasion in the Church at Rome for such an admonition. The false teachers had not as yet entered into that church to do their evil work. Yet, the apostle warns against them, anticipating their coming, and fully aware of their pernicious ways and evil effects in the Church, once they begin their seductions.

Now, from all these passages several things are evident concerning these false teachers and their doctrines.

First of all, they plainly inform us as to what must be considered a false doctrine. It is anything, any teaching that departs from the truth as was preached unto the Church, and as they had received it. In the text from Romans it is designated as any "divisions or offences contrary to the doctrine which ye have learned". This implies that the Church in Rome had been indoctrinated. They had not merely heard the gospel in the narrow sense of the word, but they had been so instructed that they knew the Christian doctrine. And the false teachers sought to inculcate a doctrine that was contrary to this instruction which they had received through the apostles. For us this means, therefore, that a false doctrine is any tenet or teaching that is contrary to the Word of God as we possess it in the Scriptures.

Besides, let us note, that such a false doctrine causes "division or schisms" and "offences". Such is the effect of the work of false teachers. They cause schisms and offences contrary to the doctrine the Church had learned. Divisions and offences must needs come. And there are divisions and offences that are caused by the truth, that are quite in agreement with the true doctrine of the Word of God. But a false teacher causes a schism, first of all, in the body of the truth, and, therefore, also in the Church. He drives a wedge into the body of the truth. Let us note this point, for it is important. A teacher of false doctrine in the Church is not one that openly and completely denies the truth as it is in Christ. If this were the case, he would be rather easily discerned, deceive no one and find no place in the Church for his evil work. But schisms are usually not caused in that fashion. And false teachers do not come in that way. They usually pretend to confess the truth of the gospel. Only they differ with the adopted truth on one fundamental point, and even this particular point of difference they commonly attempt to introduce by either minimizing its importance or camouflaging it under cover and appearance of the truth. Thus it was with regard to the false teachers of the apostle's day. Often it was the wedge of circumcision they drove into the organic unity of the body of the truth, and by which they attempted to cause schism in the church. They pretended to believe the gospel. They confessed Christ. But they insisted that the law of Moses, as represented by the rite of circumcision was still valid, must be ob-

served by the Church unto salvation. Of course, if only this wedge was driven in deeply enough, the result would be that the very foundation of the structure of the truth was destroyed. For the law and the cross, law-righteousness and the righteousness by faith, could never both be maintained. And thus it always was in the history of doctrine. If one traces the history of those churches which today are true churches no more to the very beginning of their departure from the truth, one will find that they began by deviating from the received truth of the Word of God in just a little point of doctrine, apparently insignificant, but, nevertheless, of fundamental importance. It was the thin edge of the wedge. But the consistency of the truth is inexorable. And principles cannot be repressed. And the breach is gradually widened, until the Church that adopted the error has become the false church.

The present, practically hopeless division and separation of the Church in the world can be traced as to its origin to just such small beginnings of departure from the truth. It was on such points as the question of the sacraments, the relation between the sign and the thing signified, the question as to the value of our good works, the difference between sovereign election and election on the ground of foreseen faith, irresistible grace, man as a free agent, infant baptism, the meaning of atonement, total depravity, and other questions, that different churches began to depart from the truth. And any present day attempt at reunion certainly cannot with impunity ignore this historical truth.

But the result of the evil work of false teachers becomes manifest in still another way.

They not only cause schisms in the truth and in the Church of Christ in the world, but they also cause offences. An offence in the Biblical sense of the word is not simply an insult, as the word would denote in its present meaning. It is a stumblingblock. The word, therefore, refers to the walk and life of the Christian in the world. It indicates that an obstacle is put in the way of a Christian walk, so that the believer stumbles and falls over it. Doctrine and life are inseparably connected. A false doctrine is often introduced and maintained in order to justify a sinful life, a walk according to the standard of the world and of the flesh. But, on the other hand, a false doctrine also leads to an unChristian life and walk in the midst of this present world. False doctrines, therefore, are offences. They are stumblingblocks that cause the believers to fall, and lead the Church of Christ into the world.

And this is another distinguishing mark of a false doctrine. The first is that it is always contrary to the Word of God. This test of the Word of God should always rigidly be applied. A false teacher is apt to avoid this test. He prefers to defend his views by human reasoning. Never must we allow him to do

this. Let the Word of God always be the criterion by which any doctrine be judged. But the second is that of the practical effect of a doctrine on the life and walk of the believer. If a doctrine has the salutary effect of being conducive to a sanctified life, you may depend on it that it is the truth. If on the other hand, a certain view or theory leads us into the world, away from the precepts of Christ and from a sanctified walk, you may be equally sure that it is a false doctrine.

The truth is never a stumblingblock.

There is not even the slightest danger that emphasis on the truth leads astray from the way of sanctification.

Even in the light of this truth, the theory of common grace is a very evident error. Even its adherents admit that there is a danger in that theory; that it has a tendency toward worldly-mindedness. It should not be overemphasized, they say.

This, however, condemns the theory.

For, the truth has the very opposite effect. You cannot overemphasize the truth and a walk according to it. The purer the doctrine the purer the life. The more the truth is emphasized the more stress is laid upon the obligation of a new and holy life in the world.

It is only the false doctrine that causes offence.

H. H.

Church And Sect

Just what is a sect in distinction from the Church, or even from a church?

This question would appear to be of practical interest, both for the Church in general, and for our churches in particular. For, we surely believe one holy catholic Christian Church. Yet, always in the history of the Church of Christ in the world there were schisms, divisions, separations, secessions, and the one Church was divided into so many separate groups, distinct from one another in their confession of the truth, that it is difficult to maintain the oneness of the Church on earth, that, at least, the article in the confession that expresses this unity and catholicity would seem to be a rather abstract statement, that is quite out of harmony with actually existing conditions.

This is especially true since the time of the Reformation of the sixteenth century.

Before that important event the Church in the world was one, outwardly at least.

But not long after the Protestant Churches were separated from the Roman Catholic Church, the former became hopelessly divided, confessions multiplied, schisms rent the Church, and it seems as if the Roman Catholic Church has reason to point to all this division and constant disruption to corroborate their contention that the Reformation was out of the devil, and that

the Protestant Churches do not represent the true Church.

The Romish Church consistently considers itself the only true Church on earth. And it calls all other churches "sects".

But also among Protestants this word "sect" was adopted, usually to express that a certain group had no claim to the name of "church".

And, as is well known, the attempt was made more than once to brand our Protestant Reformed Churches as simply a sect, not worthy of, not entitled to the name of Church. Historically this can easily be understood. It is the Christian Reformed Churches that expelled us from their fellowship. It also is become increasingly clear to the leaders of those churches, that this expulsion and ejection were a mistake. What they did in 1924 cannot be justified in the light of Scripture and the Reformed Confessions. Even while they were in the act of expelling us, they themselves bore witness that we are fundamentally Reformed, that we are in harmony with the very truths they also profess as a basis of unity. Hence, they committed an error, a sin. They were the cause of a breach. And they caused the breach by falsifying and corrupting their confessions.

These are bare facts.

Only sophistry can present these facts in a different light.

Now, if only the Christ Reformed leaders and churches would confess the error of their way, admit, as they themselves can clearly see if they are not utterly blinded by ecclesiastical prejudice, that they erred in ejecting us from their midst, there would be a way to heal the breach.

But this they refuse to do.

The result is, as always, that they harden themselves in their sinful way. And another result is, that they attempt to present the history of 1924 in a light that is as favorable as possible for them.

One of these attempts is that they always insist that we *separated* ourselves from the Christian Reformed Churches. We were not ejected, but we seceded without a justifiable ground. We were not expelled, but we left.

Strange though it may seem, and however flagrant a distortion of the clear facts it may be, this is the story they invented in order to bring a little light into that dark page of their history that was written in 1924.

And thus they try to brand us as a *sect*.

They must even have whispered something of the kind in the ears of Dr. Aalders, when he visited our country last summer. How otherwise could he have called us a "one man church"?

And they have often invented definitions of the word "sect", that were especially adapted to fit our case.

But it must also be equally clear that we are not pleased with this denomination or appellation. Whatever may be the specific meaning of the term sect, we all feel spontaneously that it is in bad taste; and whatever else may be implied in the word, it certainly means to deny the group to which it is applied the right to be called a church. And, therefore, it can readily be understood that we are loath to adopt the name.

And thus it is an interesting question: Church or Sect?

It may even be interesting and profitable to give the question a still more practical and concrete form, and to ask: are the Christian Reformed or the Protestant Reformed Churches rightly denominated a sect?

Let us, then, ask, first of all: what is a sect?

The word occurs several times in the Bible.

It must be remembered that our word "sect" is derived not from the Greek of the New Testament, but from the Latin "Secta". The Greek word in the New Testament that is frequently translated "sect" is the word "haireisis". Let me quote a few passages from Scripture where this word "haireisis" occurs in the Greek, and show you how it is translated in the different passages.

In Acts 5:17 we read in our Authorized Version of the Bible: "Then the high priest arose and all that were with him, which is the sect of the Pharisees". Here the Greek is "haireisis" for our word "sect", the Vulgate (Latin) uses the word "heresis". Yet, in spite of this rendering in the Vulgate, the English, both the authorized and revised versions, the Dutch, German and French, all translate by "sect".

In Acts 15:5 we read: "But there rose up certain of the sect of the Pharisees, which believed". Here again we have the same situation as in the previous passage: the Greek uses the word "haireisis", the Latin "heresis", all other translations have "sect".

In Acts 24:5 we find: "For we have found this man a pestilent fellow, and a mover of sedition among all the Jews throughout the world, and a ringleader of the sect of the Nazarines". Though the same word occurs here in the original as in the former passages, the Vulgate translates here by "secta", and again all the other renderings have "sect".

We may note that in Acts 26:5 the apostle Paul employs the word himself, with application to the religious group among the Jews to which he used to belong; which shows that the word cannot have had an evil connotation at that time: "Which knew me from the beginning, if they would testify, that after the most straitest sect of our religion, I lived a Pharisee". Here also the Vulgate renders the Greek "haireisis" by "secta".

It is, at least, doubtful whether it is not used in a less favorable sense in Acts 28:22: ". . . for as

concerning this sect, we know that it is everywhere spoken against". Again, the Latin has "secta".

Different is the case in I Cor. 11:18, 19: "For first of all, when ye come together in the church, I hear that there be divisions (schismata) among you. For there must also be heresies (haireseis) among you, that they which are approved may be made manifest among you". Here the Latin uses the word "hereses"; the authorized English version employs the term "heresies"; the American Revised Version, however, prefers the word "factions".

Again, in Gal. 5:20 we read: "The words of the flesh are manifest. . . strifes, seditions, heresies". (Latin: "secta"; A.R.V. "parties").

And in a positively bad sense the word is used in II Pe. 2:1: ". . . as there shall be false teachers among you, who privily shall bring in damnable heresies" (Latin: sectas perditionis).

Let us see another time, what light the meaning of this word as it occurs in Scripture throws on the signification of "sect".

H. H.

't Wordt Steeds Duidelijker

Dat men van de zijde der Christelijke Gereformeerde Kerken het jarenlange stilzwijgen heeft gebroken en over de dingen, die ons in 1924 uiteen deden gaan begon te schrijven, kan niet anders dan heilzaam werken.

Men mag dan nog zooveel draaien en knoeien, en trachten ons te bekladden door allerlei onwaarheden en scheeve voorstellingen, men kan het intusschen toch niet voorkomen, dat de waarheid steeds helderder aan het licht treedt, en dat men hoe langer zoo meer openbaart, dat men in de Drie Punten van Kalamazoo wel degelijk bedoelt enkele fundamentele dwalingen te handhaven.

We hebben altijd volgehouden, dat het eigenlijke puntje aan het eerste der Drie Punten wel degelijk in den grond Arminiaansch is. De uitspraak, dat God in en door de prediking des Evangelies allen, die het Evangelie hooren, genadig is of bedoelt te zijn, beteekent in den grond niets anders dan dat het Gods ernstige bedoeling is, om allen te zaligen. Wat zou ze ook anders kunnen beteekenen? Wie, die in alle eenvoudigheid, zonder theologische sophisterij leest, dat God aan allen welmeenend Zijne genade aanbiedt door het Evangelie, kan dat anders verstaan, dan dat God ernstiglijk bedoelt allen, die het Woord hooren te redden?

En wat is dit anders dan Arminianisme?

Maar men sprak dit altijd tegen.

Zoo dikwijls men het eerste punt verklaarde, kwam de waarheid wel om de hoek gluren. Denk maar aan verschillende uitdrukkingen in de brochure over de Drie Punten van de hand van professor Berkhof. Maar in weerwil van alles wierp men toch de beschuldiging van Arminiaansche neigingen verre van zich. En voorts liet men de Drie Punten liefst maar zooveel mogelijk met rust.

Doch in den laatsten tijd kwam er verandering.

Vooralsin Ds. Zwier spant zich in, om zijn lezers duidelijk te maken, dat wij "dwalende broeders" zijn. En nu doet hij dit wel op een manier, die ieder welkend mensch beneden alle kritiek moet achten. Maar ondertusschen kan hij het ook niet voorkomen, dat in zijn schrijven toch ten slotte aan het licht treedt, dat wij altijd gelijk hebben gehad, toen we beweerden, dat men door het eerste punt wel degelijk bedoelt de Arminiaansche dwaling in te voeren in de kerken.

Dit wordt steeds duidelijker.

Ook in de laatste artikelen, die we van de hand van Ds. Zwier onder de oogen kregen, komt dit weer uit.

Hij handelt daarin over de Dordtsche Leerregels III, IV, 8, met name over de uitdrukking, dat het Gode aangenaam is, dat de geroepenen tot Hem komen.

Nu leidde de Synode van 1924 daaruit af eene gunstige gezindheid Gods jegens allen, die het Evangelie hooren, en jegens de menschheid in het algemeen. En Ds. Zwier, die voorstelling der Synode verdedigend, verklaarde, zooals we in een vorig artikel duidelijk maakten, die uitdrukking der Canones zoo, dat God met aangenaamheid vervuld was jegens al die menschen, tot wie Hij het Evangelie zendt. *Wat* Hem aangenaam is, veranderde hij in *wie* Hem aangenaam zijn.

Doch in een volgend artikel over hetzelfde onderwerp gaat Ds. Zwier nog een beetje verder.

Daar verklaart hij ons ook, *in welken zin* alle menschen, die het Evangelie hooren, Gode aangenaam zijn, in den zin namelijk, dat alle menschen, en niet alleen de uitverkorenen tot Hem komen en zalig worden. Zoo verklaart Ds. Zwier b.v. Ezechiel 33:11. Hij maakt ons er een verwijt van, dat wij ook dezen tekst alleen op de uitverkorenen laten slaan. En zelf leert hij zijn lezers, dat deze tekst beteekent, dat God zoo met aangenaamheid, gunst vervuld is jegens alle menschen, niet alleen jegens de uitverkorenen, maar ook jegens de verworpenen, dat Hij gaarne zou willen, dat allen tot Hem kwamen om zalig te worden!

Dat God geen lust heeft in den dood des goddeloozen, maar in zijn leven, in denzelfden zin, als waarin Hij lust heeft in zijn bekeering; dat Hij die bekeering echter door genade moet schenken, en ook alleen kan schenken, en ook metterdaad schenkt aan wie Hij wil, en dat daarom de tekst in laatster instantie toch over de uitverkorenen handelt, zooals Calvijn verklaart, dat is Ds. Zwier een gruwel. Hij vindt dit een verminking van den tekst. Hij verwerpt al zulke uitleggingen met volle overtuiging. Hij vindt het dan ook heel ver-

schrikkelijk, dat wij leeren, dat het Gode wel aangenaam is (in den zin, waarin Zwier dit woord gebruikt), dat de uitverkorenen tot Hem komen, maar niet dat de verworpenen tot Hem komen. Met alle Remonstranten vindt Ds. Zwier dit een gruwelijke leer. En hij zelf handhaaft, dat het Gode aangenaam is, dat alle menschen zalig worden, tot Hem komen.

Nu verwerp ik die leer van Ds. Zwier van heeler harte.

Ik zal haar ook nimmer onderteekenen. Ze is door en door Remonstransche in beginsel en strekking.

Ze is een verwerping van de gereformeerde leer der verkiezing en verwerping beide.

En we mogen door dit schrijven van Ds. Zwier wel elken dag dankbaarder worden, dat we in 1924 door Gods genade er voor bewaard bleven, om het Pelagiaansch venijn der Drie Punten in te nemen.

Maar denk ook even aan den onzin van Ds. Zwier's voorstelling.

Hij beweert, dat het Gode aangenaam is, dat alle menschen, die het Evangelie hooren, niet alleen de verkorenen, maar ook de verworpenen, tot Hem komen en het leven ontvangen.

En hij voegt er nog aan toe, dat hetgeen Gode aangenaam is, ook ons aangenaam moet zijn. M.a.w. waar het Gode aangenaam is, dat alle menschen tot Hem komen en gered worden, daar moet dit ook ons aangenaam zijn, en daar moeten we dit ook verkondigen. We moeten dus niet slechts verkondigen, dat wie gelooft zalig zal worden, en dat dit Gode aangenaam is, maar geheel in het algemeen den menschen verkondigen, dat zij Gode aangenaam zijn, en dat het Gode ook aangenaam zou zijn, indien *allen* zalig werden.

Dit wil natuurlijk zeggen, niet alleen, dat we in de prediking des Evangelies heelemaal niet meer met de verkiezing en de verwerping en met de particuliere verzoening mogen rekenen, maar het houdt ook in, dat we naar den inhoud aan allen zonder onderscheid geen particulier Evangelie mogen prediken. De lijn van het eerste punt loopt consequent door. Een zekere gunst Gods over alle menschen, de menschheid in het algemeen. Een zekere aangenaamheid in God jegens alle menschen, waardoor het Hem aangenaam is, dat alle menschen zalig worden. En nu een zekere aangenaamheid in ons, waardoor wij allen menschen verkondigen, dat ze Gode aangenaam zijn, en dat Hij ernstiglijk aller zaligheid zoekt.

Maar nu die onzin.

Ge moet bij dit alles niet vergeten lezer, dat Ds. Zwier ook wil vasthouden aan de waarheid, dat niemand tot Christus kan komen, tenzij de Vader Hem trekke. Zal een mensch tot Hem komen, dan moet God de eerste zijn, dan moet de werking der genade van Hem uitgaan.

Bij Ds. Zwier's voorstelling past dit laatste niet. Het wel er bij te passen is onzinnig. Want, als het

Gode aangenaam is, om alle menschen tot Hem te doen komen, waarom doet Hij het dan niet?

In allen ernst, naar mijn menschelijk gevoel zou ik gaarne alle menschen naar den hemel brengen; eerst al mijn dierbaren naar het vleesch; dan heel mijn gemeente, dan alle menschen. Het is mij als mensch altijd een oorzaak van smart en lijden, wanneer ik een medemens naar het verderf zie gaan. Mij zou het gaarne aangenaam zijn, indien het Gode aange naam ware, om alle menschen te zaligen. Maar we kunnen en mogen immers de waarheid Gods niet laten beslissen door de menschelijke rede, nog veel minder door ons menschelijk gevoel!

Maar nooit zou ik zoo door en door oneerlijk met eenig mensch willen omgaan, als Ds. Zwier het doet in zijn Evangelie-prediking.

Nooit zou ik een mensch eenerzijds verkondigen, dat God hem gaarne wil zaligen, omdat hij, die mensch, Gode aangenaam is; en anderzijds hem laten weten, dat dit nog heelemaal niet zeggen wil, dat God het nu ook zal doen.

Dat is spotten met God en mensch.

En daarom zal Ds. Zwier de lijn moeten doortrekken. Hij zal ook nog moeten leeren, dat, waar het Gode aangenaam is, dat alle menschen tot Hem komen en zalig worden, het nu voorts aan de beslissing van den zondaar ligt of hij al dan niet zal komen.

Doch het wordt gaandeweg duidelijker, wat men met het eerste punt bedoelt.

En daarvoor zijn we dankbaar.

H. H.

Zwierigheden

Hoe machteloos men zich van Christelijke Gereformeerde zijde gevoelt, om ook maar iets tegen ons in te brengen, dat steekhoudend is, blijkt wel uit hetgeen een der officieele organen der kerken, De Wachter, zijn lezers te slikken geeft in een paar der laatste nummers.

De stof, waarop ik het oog heb, vloeide uit de pen van Ds. Zwier.

Hij vertelt zijn lezers namelijk, wat die afgeweken Protestantsche Gereformeerde broeders zoo al prediken.

Nu kan hij, wilde hij zijn lezers de waarheid vertellen, natuurlijk te kust en te keur gaan in vele gedrukte predikaties, die door ons werden uitgegeven. Daaruit zou hij uitspraken van ons letterlijk kunnen aanhalen. Bovendien kan hij honderden van meditaties, door ondergeteekende geschreven in ons blad en gebaseerd op door hem, ondergeteekende, geleverde preeken, consulteeren, indien het hem er nu waarlijk om te doen is, om de waarheid te schrijven.

Doch daar is het hem blijkbaar niet om te doen.

Zou hij de waarheid aangaande ons schrijven, dan zou hij bij zijn lezers een gunstigen indruk aangaande ons en onze prediking moeten achterlaten. En dat wil hij in geen geval. Het is zijn opzet om ons zwart te maken, ook ten koste van de waarheid. Daarom gaat Ds. Zwier al het door ons geschrevene opzettelijk voorbij, en vertelt hij zijnen lezers, wat wij zooal verkondigen op grond van "enkele uitspraken uit hun eigen mond opgeteekend".

De lezer is misschien ook wel nieuwsgierig om te weten, wat die opteekenaren dan wel uit onzen eigen mond hebben opgeschreven. En op gevaar af, dat ik ons blad al te vuil maak, door al deze "zwierigheden" over te nemen, wil ik toch de nieuwsgierigheid bevredigen. Hier volgen ze dan:

1. "Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader hem trekke. De reden, waarom ieder een hier in de kerk niet tot Jezus komt, is omdat de Vader hem niet trekt. Dit is Evangelieprediking."

2. "Sommigen willen hooren van vermaningen, maar, gemeente, houdt vast aan de diepe dingen van Gods raad."

3. "De Heere doet aan allen goed, ook als Hij den goddelooze in de hel werpt."

4. "De Heere geeft den goddelooze genoeg touw, zoodat hij zich zal kunnen ophangen."

5. "Een ieder, die een aanbod van genade leert, is uit den booze."

6. "Een ieder, die leert, dat men Jezus moet aannemen, gaat zeker Gods koninkrijk niet binnen."

7. "Al wat we de wereld moeten prediken, is dit, dat Jezus wederkomen zal om over hen te richten."

8. "Laat de wereld naar de hel gaan, daar behoeven wij ons niet mee te bemoeien."

9. "Al wat we de wereld moeten aanzeggen, is, dat zij zichzelf schatten des toorns vergadert tegen den dag des oordeels."

10. "De Heere roept niet alle menschen in Zijn Woord. Hij roept alleen de uitverkorenen."

Nu wordt dit alles er niet beter op door het vrome praatje, dat we in een volgend nummer van hetzelfde orgaan vinden:

Neen, ik schep geen behagen in het ruchtbaarheid geven aan zulke uitspraken. Liefst zou ik van deze dingen zwijgen. Maar ik meen het ook aan Dr. Schilder verplicht te zijn, vrijmoedigheid te gebruiken, opdat hij moge weten, welk gezelschap hij kiest, wanneer hij op de Synode te Sneek als pleitbe-

zorger voor onze in 1924 afgeweken broeders optreedt.

Deze dingen aan u te schrijven is mij verdrietig, maar het is u zeker.

Natuurlijk is het onmogelijk om te gelooven, dat Ds. Zwier geen behagen schept in dit zijn doen. Want, indien hij er geen behagen in schepte, zou hij het juist niet doen. Ik zeg het nog eens: Ds. Zwier had overvloedig gedrukt materiaal kunnen vinden van onze hand, om zijn lezers de waarheid te vertellen aangaande hetgeen wij prediken.

Nu ben ik heelemaal niet bang, dat dit geschrijf van Ds. Zwier er bij Dr. Schilder zal inslaan. Ik meen hem genoeg te kennen, om het Ds. Zwier thans reeds te kunnen mededeelen, dat hij dit gedoe met heel zijn ziel zal verafschuwen.

De broeders aan de zij der Christelijke Gereformeerde Kerk openbaren zich hoe langer zoo duidelijker.

Maar ik wil even zeggen, wat ik er van denk. In één woord kan ik het wel zeggen: *laag*.

Meen niet, dat ik de moeite zal nemen, om die "uitspraken" uit onze prediking te weerleggen of te ontkennen. 't Zou ijdel zijn.

'k Wil alleen maar in helder licht stellen, wat Zwier hier doet.

Hij beweert, dat hij hier uitspraken biedt uit onze prediking, die uit onzen eigen mond zijn opgeteekend.

Nu durf ik beweren, dat zelfs dit laatste niet waar is, indien het moet beteekenen, dat ze door iemand of door meerderen *onder de prediking* zijn opgeschreven. Ik meen goed te weten, uit welke bron Zwier hier put. En dan is het tamelijk zeker, dat hij hier uitdrukkingen biedt, die niet onder de prediking zijn opgeschreven, die de getuigen een tijdlang met instemming aanhoorden, maar veel later, toen dezelfde getuigen om redenen, die ze zelf te verantwoorden hebben, als de gewasschene zeug naar het slijk waren terug gekeerd.

Dit in de eerste plaats. Het getuigenis is dus zeer onbetrouwbaar.

In de tweede plaats maakt het natuurlijk het grootste verschil, *wie* uit een leeraar's mond iets opteekent. En uit dat oogpunt is de bron, waaruit Ds. Zwier put al zeer onbetrouwbaar. Ik ben zeker, dat hem die uitspraken zijn toegezonden door een paar broeders uit het Westen, die vroeger bij ons behoorden, twee honderd procent Protestantsch Gereformeerd waren, doch zooals het meer gaat met zulke grootsprekers, vooral als het hun niet gelukt om de "groote kikker in de kleine plas" te spelen, later bittere vijanden waren, en aan die vijandschap ook op allerlei wijze lucht gaven door woord en door brief. En Ds. Zwier weet dit ook wel. Maar in weerwil van het feit, dat hij er zich goed bewust van is, dat hij uit zeer onver-

trouwbaar bron put, gaat hij onze gedrukte preeken voorbij, om achterklappige uitspraken te verspreiden!

Ik noem lit laag!

Daar komt nog bij, dat de bewuste uitspraken ook nog alle betrekking hebben op de prediking in slechts één onzer gemeenten. Ook al zou de bron, waaruit Ds. Zwier niet aarzelt te putten, betrouwbaar zijn, dan zou hij nog een gansch verkeerden indruk geven aan zijne lezers door als algemeen voor te stellen, wat zeer lokaal was.

En eindelijk, al zouden die uitspraken ook letterlijk zijn opgeteekend, waar ik niets van geloof om bovengenoemde redenen, dan zou een man als Ds. Zwier toch nog moeten weten, dat een uitdrukking uit haar verband wordt gelezen.

En dit alles durft Zwier dan te schrijven in een artikel, waarop hij er nadruk op legt, dat wat Gode aangenaam is, ook ons aangenaam moet zijn!

Zoo openbaart men zich hoe langer zoo meer!

Ik zie hier echter een bewijs te meer in, dat men zich tegenover ons met de feiten en de waarheid machteloos gevoelt.

Of is het niet ongehoord en daarom zeer teekenend, dat men niet aarzelt, om vuile en door nijd geïnspireerde achterklap in een kerkelijk blad op te nemen om iemand zwart te maken?

't Wordt hoe langer zoo minder met Ds. Zwier!

* * * *

Maar ik heb me ook afgevraagd: waarom keert men zich in den laatsten tijd toch zoo fel tegen ons?

En waarom schaamt men zich niet, om allerlei onwaarheden en scheeve voorstellingen van ons op te dischen, en gretig gebruik te maken van achterklap, als het alles maar dienen kan, om onzen goeden naam te bekladden?

Waarom juist nu?

Ik kan er slechts één antwoord op vinden: het is alles een gevolg van die vergadering in de Pantlind!

Daar zouden we confereeren. Daar zouden we de dingen eens bespreken ten overstaan van Dr. Schilder. Daar heb ik ten overstaan van allen de dingen naar waarheid uiteen gezet. Wat men overigens ook van mijn daar geleverd referaat mag zeggen, ik heb het getuigenis van al de broeders daar, dat ik er geen doekjes om wond, dat ik de waarheid, zooals wij die belijden, getuigenis gegeven heb. De Christelijke Gereformeerde broeders hebben het zelf herhaaldelijk gezegd: ik heb daar geen nieuws gezegd! Daar hebben al onze mannen, die daar tegenwoordig waren, de Christelijke Gereformeerde broeders, ook daar present, verzocht, gesmeekt, uitgedaagd, geprikkeld, uren lang, om de "Drie Punten" met ons te bespreken.

En daar zwegen die broeders, ook Ds. Zwier, als stommen!

Daar hebben ze bewezen, dat ze grondige bespre-

king, ten overstaan van iemand, die oordeelen kan, niet aandurven!

En ik geloof, dat ze daarom nog altijd nijdig zijn.

Nijdig, natuurlijk niet op ons, maar op zichzelf.

En in plaats van zich nu te bekeeren, en de zaak nog eens over te doen, en nog eens een conferentie te beleggen om de dingen te bespreken, en dan zichzelf goed voor te bereiden, moeten wij het ontgelden, en schaamt men zich niet om ons in het publiek te bekladden!

Ik vind dit wel jammer.

Als deze verklaring der dingen niet naar waarheid is, bewijst men het maar, door nog een conferentie samen te roepen.

Wij willen de broeders wel ontmoeten, niet om een koffiepraatje te houden, maar om de dingen grondig te bespreken.

Men stelle ons slechts op de proef.

H. H.

Dr. Schilder Over De Bewijzen Voor Punt I

Over I Timotheus 4:10 schrijft Dr. Schilder het volgende:

De volgende "bewijsplaats" voor "punt I" is I Tim. 4:10. God heet daar een "behouder", een "Sotêr", van alle mensen.

Het kan geen kwaad, hier den auteur van het eenige ons bekende driedeelige werk over de gemeene gratie te raadplegen, Dr. A. Kuyper. In zijn "Gemeene Gratie" wordt, indien het tekstregister volledig is, deze plaats niet aangehaald. Wel maakt hij er elders gebruik van. Maar daar geschiedt het, om te betoogen, dat we met het woordje "alle" (in de uitdrukking: "alle mensen") voorzichtig moeten zijn. Zich uitsluitend bepalende tot de pastoraalbrieven (brieven aan Timotheus en Titus) betoogt Dr. Kuyper in "Dat de Genade Particulier is", (26-27):

1. dat de bijvoeging 'alle' volstrekt niet altijd, maar slechts bij uitzondering, beteekent 'allen stuk voor stuk';

2. dat het verband in I Tim. 2:4 niet toelaat, om 'alle' door 'allen stuk voor stuk' te vertalen;

en 3. dat de voorstelling der waarheid, gelijk ze in deze brieven voorkomt, deze uitlegging verbiedt.

Men ziet, het gaat hier eigenlijk over een andere plaats (2:4). Maar in zijn betoog ter rechtvaardiging van wat onder 1-3 gezegd is, merkt Dr. Kuyper toch ten aanzien van I Tim. 4:10 (God een behouder van alle mensen, maar allermeeest der geloovigen) op: "dat hier dus reeds door de bijvoeging van "allermeeest der geloovigen" de kracht van het alle mensch rechtstreeks gebroken wordt". Het staat voor Dr. Kuyper's besef vast, dat in den regel "alle" hyperbolisch gebezigd wordt voor allerlei soort, stand, rang of ook allen van een bepaalde categorie, naar de samenhang het uitwijst.

Intusschen, ook al zou men deze opmerkingen van Dr. Kuyper in het bepaalde geval van deze plaats afdoende en geheel doeltreffend achten (wat wij nog niet kunnen inzien), dan, zoo zou men dadelijk kunnen opwerpen, dan zou een verdediger van "Kalamazoo" daar nog niet veel zich van behoeven aan te trekken. De synode sprak immers zelf van "de menschheid in het algemeen"? En dit "in het algemeen" klopt wel met het "alle", opgevat overeenkomstig de bedoeling van Dr. Kuyper.

Volkomen terecht.

Het zwaartepunt voor het debat ligt dan ook niet in de uitdrukking "alle", doch in den term "sotêr", in den naam "behouder". Volgens Dr. C. Bouma beteekent deze naam hier, dat God aan alle mensen "geeft al wat tot het leven noodig is, Hand. 17:25". "In het algemeen onderhoudt God al Zijn redelijke schepselen". Dr. Bouma wil "sotêr" derhalve opvatten als "onderhouder".

Nu zullen we geen misbruik maken van het misbruik, dat in de periode, toen dit woord uit Paulus' pen kwam, in de cultuurwereld van den naam 'sotêr' gemaakt is. Men weet, dat ook de romeinsche keizers Soter heeten, heiland, redder, behouder. Hij was dan—Nero b.v.—de keizer-god, tot wien men op moest zien, als tot den man, aan wien 't behoud van allen hing. Of hij 't ook met offering van zichzelf bewerken wilde, was een andere vraag: een keizer is meteen despoot, en zijn toorn kan verschrikkelijk zijn. Sotêr heeten houdt nog niet in: gunstig gezind zijn jegens het rijksg gebied in het algemeen; het houdt wel in: heel het rijksg gebied laten voelen: ge moet het van mij hebben.

Maar, nog eens: laat ons van den hoogmoed der kromme imperatoren dier dagen hier zwijgen. We hebben genoeg aan de Schrift, om te bewijzen, dat sotêr niet meer

behoeft te beteekenen dan: onderhouder, conserveerder, instandhouder. In Ef. 5:2 wordt Christus genoemd de *sotêr* van het (daarbedoelde) lichaam, d.w.z. degene, die het, nadat het er eenmaal is, ook verder instand houdt. En als *sotêr* meer dan behouder, doch ook bepaald redder zeggen wil, heeft dat in verband met "het universum" dan ook een ruimere beteekenis. In I Joh. 4:14 heet Christus de *Sotêr* van den kosmos: "de wereld als zoodanig, als geordend geheel, gelijk het door de zonde werd verbroken, wordt bedoeld, en niet enkel de menschenwereld, hoewel deze in de eerste plaats". (Greijdanus.)

Hier ligt dus weer wel uitgesproken, wat wij van den aanvang voorop plaatsten, dat God behagen heeft in alle kreatuurlijke leven. Maar als Christus *Sotêr* van den kosmos is, beteekent dat geen gunstige gezindheid jegens alles, wat in den kosmos voorkomt. Denk maar weer aan de duivelen: ze zijn van de universeele redding uitgesloten; maar onbekommerd blijft dit woord, dit eerepraedicaat voor Christus, staan.

Deze tekst heeft onder ons reeds lang dienst gedaan om te bewijzen, dat God allen menschen genadig is. Reeds Ds. J. K. Van Baalen gebruikte hem tot dat doel. Hij meende, dat het woord "*Soter*", Zaligmaker, Behouder, altijd "een gunstige beteekenis heeft", en daarom leidde hij uit dezen tekst af, dat God allen menschen genadig is.

Wij hebben dan ook meermalen een verklaring van dit vers geboden. Ge kunt haar reeds vinden in "Langs Zuivere Banen", pp. 38-41. Daar merken we reeds op, dat ook als we "*Soter*" niet door Zaligmaker, maar door Behouder of Onderhouder vertalen, er nog hoegenaamd geen bewijs voor algemeene genade in den tekst te vinden is. Maar zelf geven we daar de voorkeur aan een andere verklaring. We merken namelijk op, dat het niet onmogelijk is om het woord, dat in onzen Hollandschen Bijbel door "allermeeest" vertaald is, te vertalen door "inzonderheid", en dan den tekst te lezen als volgt: God is een Zaligmaker aller menschen, om meer bepaald te spreken van de geloovigen.

Nu is wel kritiek geoefend op deze verklaring en beweerd, dat "*malista*" deze beteekenis niet hebben kan. Doch ik houd nog altijd het tegendeel staande. Zeker is het, dat de vergelijkende trap van hetzelfde woord, waarvan "*malista*" de overtreffende trap is, wel voorkomt in den zin: "om mij juister uit te drukken". Zoo b.v. in Gal. 4:9, waar onze Hollandsche vertaling eigenlijk geen goeden zin biedt, maar waar ge een zeer goeden zin krijgt als ge den tekst vertaald door: "En nu, als gij God kent, of om mij juister uit te drukken (mallon de), van God gekend zijt". Zie ook Thayer i.l. En als de vergelijkende trap deze beteeke-

nis kan hebben, dan is er zeker geen reden om mijn vertaling van *malista* in I Tim. 4:10 zoo ver weg te gooien, als een zekere professor in 't Grieksch dat vroeger eens deed. Bovendien houd ik nog vol, dat er metterdaad plaats en in het N. T. zijn aan te wijzen, waar het bijwoord *malista* beter vertaald kan worden door "ik heb specifiek het oog op" of iets dergelijks, dan door "allermeeest". Een voorbeeld daarvan kan men vinden in II Petr. 2:10. Daar wordt het bijwoord *malista* gebruikt als bepaling bij: "God weet de onrechtvaardigen te bewaren tot den dag des oordeels" van vs. 9. Het "maar allermeeest" waardoor onze vertaling het tiende vers inleidt, heeft geen zin. Weet God "allermeeest" sommige onrechtvaardigen te bewaren tot den dag des oordeels om gestraft te worden in onderscheiding van andere goddeloozen? Maar het geeft een goeden zin om te vertalen: "Ik heb nu zeer bijzonder het oog op" etc.

Daarom houd ik vol, dat mijn vroegere vertaling van I Tim. 4:10 zeer wel te handhaven is.

Doch hoe men ook vertaalt, bewijs voor een gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen, vindt men in den tekst zeker niet, zooals ook Dr. Schilder boven aantoonde.

Maar luisteren we ook nog naar hetgeen de professor schrijft over Rom. 2:4.

* * * *

Een groot deel van de moeite, die we ons anders zouden hebben te getroosten, wordt voorts ons bespaard door den tekst, dien we vervolgens zien aangehaald. Het is Rom. 2:4, 5. "Of veracht gij den rijkdom van Zijn goedheid en geduld en lankmoedigheid en weet niet, dat Gods goedheid u tot bekeering wil leiden? Maar met uw hardheid en onbekeerlijk hart spaart gij u toorn op tegen den dag van den toorn en de openbaring van het rechtvaardig gericht Gods."

Als ooit een Schriftplaats kan worden aangehaald TEGEN de door Kalamazoo geponeerde uitspraak aangaande Gods gunstige GEZINDHEID jegens de menschen in het algemeen, dan is het wel deze. Men lette hierop:

a. We hebben hierboven reeds melding gemaakt (verleden week) van het woord "*chrestos*". God was "*chrestos*", zoo bleek ons bij de bespreking van Lucas 6:35, 36 verleden week. Welnu, hetzelfde woord komt ook in Rom. 2:4, 5 voor. Veracht gij den rijkdom zijner goedheid? vraagt Paulus. En dan staat er in het grieksch: den rijkdom van zijn *chrestos*-zijn? Den rijkdom zijner goedertieren mildheid?

b. Hoe weinig evenwel dit woord zegt omtrent Gods gezindheid, blijkt wel uit hetgeen onmiddellijk volgt. Er is ook een rijkdom van Gods GEDULD; en die komt tot dezelfde menschen, als die van Gods chrestos-zijn ondervinding opgedaan hebben. In het grieksch staat: anochê. Dit woord (Greijdanus, Komm. 131) is hier afgeleid van "anechesthai", zich inhouden, verdragen. "Dan geeft het aan, dat God zich als bedwingt, om Zijnen toorn niet vrij te laten branden". (Greijdanus.)

c. Hier komt dus al aanstonds de toorn van God de aandacht van den door Paulus aangesproken lezer vragen. Die toorn kan rooken tegen denzelfden mensch, die de goede gaven van den God, die mild, chrestos is, ontvangt, en in hetzelfde tijdsbestek. Alleen maar: God laat dien toorn nog niet merken. De toorn mag nog niet "vrij branden". Indien hij er evenwel is, en indien God, "menschelijk gesproken", zich als 't ware inhouden moet, om hem tegen te houden, dan is daarmee bewezen, dat de ontvanger van allerlei weldaden niet uit de bloote feiten van die weldaden concludeeren mag: God is me welgezind; het kon immers wel eens zijn, dat de toorn reeds tegen hem vlamt. Er is wat ingehoudens, iets verborgens, iets, dat zich niet in de feiten verraadt, maar dat er toch is; toorn. Gezindheid, die onvriendelijk is.

d. Dat we hier met anthropomorphe uitdrukkingen te maken hebben, is duidelijk. Het beeld van een geweldenaar, die zich "als (het ware)" inhouden moet, om geen toorn-explosie te laten komen, is duidelijk anthropopathisch. Het stelt God op menselijke wijze voor, denkt Hem gewaarwordingen toe, die men niet in een saamvattenden term beschrijven kan en die men dus verlegenheidshalve, en tevens om ons denken verder te brengen, beschrijft in den vorm van menselijke gewaarwordingen. Maar als dat geldt van de eene, dan ook van de andere eigenschap. Heel de reeks van termen, waaronder Gods houding tegenover te wereld geteekend wordt, draagt, globaal genomen, het stempel der anthropomorphe voorstelling.

Als de eene term (anochê) herinnert, dat uit de ervaringsfeiten Gods gezindheid niet af te lezen valt, dan kan de andere (mildheid) niet het tegendeel verzekeren.

e. Hetzelfde geldt van het volgende woord: lankmoedigheid. Het is volgens Prof. Greijdanus "een synoniem van anochê, en drukt hier nog rijker gedachte uit, n.l. dat God het

lang uithoudt, duldt en spaart, en goedertierenheid wil bewijzen". Iets "lang uithouden", dat kan een accurate, een werkelijkheids-getrouwe beschrijving zijn van een mensch, maar niet van God. Hem zijn al zijn werken van eeuwigheid bekend; niets verrast Hem; in alles heeft Hij zijn hand. Daarom is de term "lankmoedigheid", makrothumia, weer niets anders dan een bekijken van de dingen van onzen kant; wetenschappelijke terminologie geeft de Bijbel hierin niet. Wel terminologie, die onze wetenschap naar den inhoud bindt.

f. In het vervolg van den tekst worden onder den term: "Gods goedheid" (chrestos-zijn) alle de drie in dit vers vooraf genoemde betooningen van Gods ontferming samengevat (Greijdanus). Waarom? Hierom: zijn chrestos-zijn is, zegt Prof. Greijdanus, de wortel van zijn anochê en makrothumia (lankmoedigheid). M.a.w. omdat Hij mild is, houdt Hij het nog uit, verdoet Hij nog niet, spaart Hij nog. Maar als dan in die "anochê" zoowel als in die makrothumia de eigenlijke gezindheid (van God) over den konkreten zondaar zich nog niet openbaart, dan kan dat ook in het chrestos-zijn aldus niet zijn. In den wortel kan niet OPENBAAR zijn, wat in de vrucht, die uit den wortel komt, verborgen blijft. Anders zou bekendmaking de weg der verbergings zijn; onthulling de weg der verhulling. Dat God chrestos is, en dat deze deugd Hem beweegt, om Zijn toorn niet gretig te doen neerstorten op de wereld, dat kunnen wij, achteraf, en op grond van het Schriftgezag, wel verklaren. Het bewijst, wat wij voorop plaatsten, dat n.l. God van het KREATUURLIJKE leven houdt: 't is Zijn maaksel. Maar wijl de "mildheid" Gods hier de wortel is der TOORNWEERHOUDING, bewijst ze, en dan weer achteraf, en weer voor het geloof, ook dit: dat de gezindheid Gods over den konkreten mensch, die Hem miskent, onvriendelijk is, toornig.

g. Vandaar dan ook, dat dezelfde mensch, die het adres is van Gods weldaden, ook volgens Paulus zichzelf toorn weglegt. Hij hoopt toorn op als een schat, voor zichzelf. Een "kapitaal" aan toorn blijft voor zijn rekening staan. Het wordt nog wel niet uitgekeerd, hij "heeft het nog goed", in deze wereld. Maar eens zal het toch blijken. En elke dag, ook die van zegeningen, werkt aan die opstapeling van toorn mee.

h. Hoe zou men nu met dezen tekst bewij-

zen punt 1 van Kalamazoo? Het is onmogelijk; en het merkwaardige van deze plaats is, dat zij niet alleen op zichzelf den grond onder het eerste punt (gelezen naar Ds. Zwier's interpretatie) wegneemt, maar ook wat wij omtrent andere plaatsen opmerken, zijdelings bevestigt.

Ook de teksten, hierboven besproken, bewijzen Kalamazoo's eerste punt niet.

De Synode van Kalamazoo beriep zich op dezen tekst, vooral om daarmede Gods algemeene gunstige gezindheid te bewijzen in de verkondiging des Evangelies. Ze had dan vooral het oog op het laatste gedeelte van dit vers: "dat de goedertierenheid Gods u tot bekeering leidt".

Prof. L. Berkhof verklaarde dit dan zoo, dat God de goddelooze Joden tot bekeering bedoelde te leiden, maar dat het resultaat niet aan de bedoeling beantwoordde. Hij meent, dat ook dit wel onder bescherming van onze Gereformeerde belijdenisschriften geschreven kan worden. Wij meenen nog altijd, dat de leer, dat God in goedertierenheid iemand tot bekeering wil leiden, maar dat Hem dit niet gelukt, de leer is, die de onwederstandelijke genade ontkent.

Ds. Zwier durft het niet heelemaal zoo duidelijk te zeggen, maar meent, dat de tekst beteekent, dat Gods algemeene goedertierenheid den goddeloozen Joden redenen gaf om zich te bekeeren. Maar ze leidt in de werkelijkheid niet tot bekeering. Zoo verandert hij de duidelijke woorden van den tekst. Want deze spreekt zeker van eene goedertierenheid Gods, die tot bekeering leidt.

Daarom meenden wij dan ook te moeten verklaren, dat hier werkelijk van de zaligmakende genade of goedertierenheid Gods wordt gesproken, dat deze genade ook zeer werkelijk den mensch tot bekeering leidt; dat dit echter alleen in de uitverkorenen vervuld wordt, en dat de goddelooze Joden dit wel zagen, getuige waren van die zaligmakende, tot bekeering leidende goedertierenheid Gods, maar haar verachtten, en zich alzoo schatten des toorns vergaderden.

Zoo verklaarde ook Agustinus den tekst. Hij voegde er aan toe: quem praedestinavit.

Ik meen in elk geval, dat mijn verklaring zich dichter houdt bij de woorden van den tekst, dan die van Prof. Berkhof of van Ds. Zwier. En in elk geval sluit mijn verklaring zich nauwer aan dan de hunne bij de doorlopende leer der Schrift, en zeer zeker bij onze Gereformeerde belijdenis.

Waarom moet ik nu een ketter heeten en zij Gereformeerd?

Alleen omdat zij de macht der meerderheid aan hun zijde hadden en nog hebben?

H. H.

Wereldgelijkvormigheid

Jac. 2:5-7.

En dat van de ergste soort.

't Zat niet vast op de kleeder-dracht en de haar-vlecht. Och, dat behoeft nog juist niet gedacht, als zijnde der wereld-gelijkvormig. Opzichtelijk gekleed gaan, van het uiterlijke veel of veelste veel te maken van de kleedij, wie zal de grens er van bepalen? De rangschikking verschilt nog al wat, wanneer het er op aan komt te zeggen van wat wel en van wat niet wereldgelijkvormig is. Aan wereld-vorm kan men niet ontkomen. Er is nog al wat speelruimte. Ook al mede hierom, dat dezelfde zaak wel eens dracht wordt genoemd. Dat is dan niet de hedendaagsche vorm, doch die van het grijs verleden. Denk maar aan het gouden oorijzer plus het daarbij passende kort geknipt haar. Dat is, volgens sommigen, dan echt, omdat het ouderwetsch is. Of denk aan de zilveren broches aan de japon of jurk en soms op het schoeisel. Dan nog de goude oorringen, gedragen door mannen zoowel als vrouwen.

Van wat wel en van wat niet mag. Van wat men prijst en laakt.

En daar begint zoo maar de strijd over de wereld-gelijkvormigheid. En naar mate het debat heftiger wordt, krijgt ge de wereldgelijkvormigheid te beluisteren van haar ergste kant.

Och neen, wij hebben het er veelal van gemaakt. Al naar gelang onze maatstaf is. En die verschilt nog al wat, wanneer we gaan vergelijken. Precies als met de zoogenaamde geoorloofde, middelmatige en ongeoorloofde dingen. De dingen van wat mag (niet moet) en van wat niet mag. Wilt ge u veel onnoodig werk op den hals halen, begin dan maar te delibereren over het bovenstaande. We willen u echter verzekeren, dat ge er nooit mede klaar komt, want de vragen verdubbelen op ieder antwoord, dat ge geeft.

De wereldgelijkvormigheid in de Kerk is van de ergste soort.

Daarover spreekt Jacobus de vloek uit.

Dat we hier met iets bijzonders te doen hebben, blijkt wel uit de wijze waarop de gemeente wordt aangesproken. Jacobus tracht het hart te treffen. Niet slechts, hoor! broeders, maar, hoort geliefde broeders! Er komt iets, dat noodwendig een tegenstelling maakt met datgene, waaraan zij zich schuldig gemaakt hebben. Hun gedragslijn heeft hij in de voorgaande verzen voor oogen gesteld. Hun handelwijze was van dien aard, dat een ernstig woord hen tot beschaming moet brengen, en hen tot bekeering moet leiden.

In de vergadering der geloovigen was een wreed onderscheid gemaakt tusschen de rijken en de armen dezer wereld. Het was de aloude zonde, die al de eeuwen door bedreven is, de zonde van het aanzien

van den persoon. Het bevooroordeeld zijn, doordat men slechts acht gaf op hetgeen wat voor oogen is. Niet een beoordeelen van wat iemand naar Gods oordeel is, doch slechts een letten op het uiterlijke. Het was het beoefenen van een levenspraktijk, die in de sfeer des geloofs geen bestaansrecht vindt.

Dit was geschied in de vergadering der geloovigen. Men had de persoon aangenomen. Er was zonde bedreven door onderscheid te maken, waar geen onderscheid was. Met respect was opgezien tegen de rijken. Dat is, tegen zijne schoone kleeding en het goud, dat hij aan zich droeg. Een man, rijk bedeed met aardse goederen, had de oogen en zinnen verblind van de geloovigen en de aardse goederen hadden de houding der gemeente bepaald.

Natuurlijk, ten koste van de armen. Waren het allen rijken geweest, dan zou de zonde in geheel andere vorm te voorschijn zijn getreden. Maar er kwam met de rijke ook, we zouden haast zeggen geheel 'toevallig', een arme mee naar binnen. En die arme werd nu, om de rijke toch maar te vleien, naar de laagste plaats verwezen. Of was het misschien spijtig juist nu zoo'n arme tobberd binnen te zien komen, juist op denzelfden Zondag? Precies zooals het toegaat in de wereld, zoo was het toegegaan in de Kerk des Heeren. Maar niet alleen ten koste van den arme, doch wat was erger, ten koste van de heerlijkheid van Christus, den Heere van de eenige heerlijkheid, welke de Kerk bezit en voor haar waarde moet hebben. Daardoor hadden de broeders een foutieve waardschatting geopenbaard. Als aardse macht en aardse rijkdom de maatstaf worden, waarmee iemand beoordeeld wordt, dan is dit eene loochening van de eigenlijke, geestelijke heerlijkheid der gemeente—de heerlijkheid des geloofs. Die heerlijkheid komt niet met uitwendig gelaat, want die heerlijkheid is de heerlijkheid van haar Hoofd, Christus. En die geestelijke heerlijkheid was verkregen door in onze armoede in te gaan, staande op onze plaats. Christus, naar de maatstaf der wereld, was arm geworden, opdat Hij door dien weg de gemeente zoude verrijken met de ware, hemelsche, geestelijke heerlijkheid van het eeuwig Koninkrijk. Maar hoe was het dan mogelijk, dat de gemeente zich had laten verleiden, door aan te zien wat voor oogen was en de aardse vergankelijke dingen, aardse pracht en kleederdracht in te ruilen en in de plaats te stellen van de geheel eenige heerlijkheid van Christus?

Te zeggen te gelooven in Christus en deel te hebben aan Zijne heerlijkheid, en te handelen, gelijk de broeders gedaan hadden, was in flagranten strijd met elkander en was niet minder dan een ontkenning van Gods werk door Christus in hen. Het is vooral in verband met dit laatste waarop Jacobus wijst en hen bestraft. Wel spreekt hij hen aan als "geliefde broeders", doch hij doet dit, opdat de vermaning er des te dieper in zoude gaan en des te beter doel zoude treffen. Hun

handelwijze wordt vergeleken met wat God doet en gedaan heeft.

Het is voornamelijk tweeerlei dat hier wordt aangetoond.

In de eerste plaats, dat het gedrag der broederen, in verband met de armen, in strijd is met Gods barmhartigheid. Van den Heere kon men dit onmogelijk geleerd hebben. Hij doet het juist andersom. Dit blijkt wel uit het feit, dat Hij de armen verkoren heeft. Wel dient hier worden opgepast, dat de verkiezing niet afhankelijk wordt gemaakt aan wat iemand naar de wereld is. Armoede beweegt God niet tot verkiezen. De verkiezing staat geheel op zichzelf en vindt haar grond enkel en alleen in het Souvereine Welbehagen Gods en zij is van niets en niemand afhankelijk. Nooit mag het dan ook zoo worden voorgesteld als zoude Gods voorwetenschap rekening gehouden hebben met wat de voorwerpen der verkiezing zouden *zijn* of *doen*. Dit leert de Schrift ons op geen enkele bladzijde en doet de idee der verkiezing geweld aan. Naar Gods Raad zou er een volk zijn, uitverkoren in onderscheiding van andere voorwerpen van Zijn eeuwigen toorn, doch zoo, dat in beider geval, de Heere de ongebondene blijft en Zijn verkiezing ongehouden. Dit zal streng gehandhaafd moeten worden, zal God God blijven. Wie daar aan tornt of het verzwijgt, heeft geen Evangelie meer over en ontrooft de zekerheid aan de gemeente. En met dit laatste staat het er treurig bij in de hedendaagsche prediking.

Zeer sterk ligt dit uitgedrukt in het woord 'verkoren' zooals het hier gebruikt wordt. Eigenlijk staat er, dat Hij tot Zichzelf heeft verkoren. Zijn verkiezing ging naar *Zijne* Verkiezing en om Hem alleen. Gelijk Hij het beschikte, aldus ziet het menschenkind het geschieden. En daartegenover staat het oordeel der wereld, die, oordeelende naar eigen maatstaf, (we mogen gerust zeggen, die ook verkiest), de verkoornen, armen en ellendigen noemt en hen alszoodanig behandelt.

Het verschil is dan ook in het ooglopend. Wereldsche waardij hangt af van den persoon, van wat hij schijnt te zijn en presteert. En de maatstaf waarmee de wereld keurt en kiest, moet dan ook wel zeer beperkt zijn en kan nooit verder gaan dan de zin- en zienlijke dingen. Hooger mikt zij niet. Dat we hier dan ook het woord wereld in den ongunstigen, dat is, in den zin van zondige wereld, opvatten, ligt voor de hand. Weliswaar, is er ook een lezing, die hier den genetivus gebruikt in plaats van den dativus, doch in dat geval zou de "maatstaf" der wereld er buiten blijven en het is er Jacobus om te doen, dit "aannemen van den persoon" als echt wereldsch te brandmerken. Zoo komt het ook overeen met wat volgt en met geheel het redebeleid. We hebben hier voor den dativus te kiezen. (Dat. Commodi).

Hoe zouden we het ook anders van de wereld kunnen verwachten?

De maatstaf der wereld deugt niet, omdat zij in

haar waardschatting nooit wordt beheerscht door het beginsel der vreeze Gods. Wat niets bezit van de aardsche rijkdommen is niets. Wat voor oogen is heeft voor de wereld alleen beteekenis. De natuurlijke mensch kan de geestelijke rijkdom van aardsche pracht en heerlijkheid niet onderscheiden, zij zijn hem dwaasheid. En wanneer nu blijkt, dat Gods verkiezing uitgaat tot de armen, die Hij verloor, dan verstaat de natuurlijke mensch dit niet, omdat hij duister en boos is, noemende het alles even dwaas en verachtelijk. Al het edele en schoone van Gods werk wordt met een pennestreek voor onedel en verachtelijk verklaard.

Daarom is het, dat Jacobus in de tweede plaats, de broeders op hun gedrag wijst. Hun gedrag tegenover de rijken vormt zulk een gruwelijke tegenstelling, omdat het tevens hun gedrag tegenover den Christus bepaalt.

Letten we er op, dat de rijken en armen, in het voorafgaande vers, weliswaar niet nader worden omschreven, als geloovigen en ongeloovigen, maar Jacobus laat duidelijk uitkomen, dat zij in hun handelwijze ook de armen in eigen midden, door God verkoren, behandelen naar denzelfden maatstaf. Jacobus zegt immers, en gansch de Schrift getuigt het, dat de uitverkoornen in hun midden niet vele rijken en edelen tellen? In den grond der zaak dan ook een loochening van Gods verkiezing in hun midden en daarom een loochening van Gods heerlijkheid en die van Christus. En de openbaring van hun zonde was in hun gedrag tegenover rijken en armen zeer goed te zien. De oorzaak van dit gedrag bestond in de zonde van het aannemen van den persoon, zijn goud en geld, zijn naam en opgang, die hij in de wereld maakte. Welnu, als die handelwijze consequent werd doorgetrokken, dan zou ook die wereldsche maatstaf worden aangelegd in verband met de armen in eigen midden.

Waarom dat ook wel in de Kerk des Heeren gezien wordt? Gezien, dat de arme geheel achter de rijken wordt geplaatst en de rijken de voornaamste plaatsen innemen? Och, het is niet zoo moeilijk dit te verklaren. Hebt ge wel eens tot een arme en tegelijkertijd kleine gemeente behoord? Laat ons in haar midden voor tijd en wijle verkeer. We zijn ook arm en de gemeente ging er met onze komst financieel niet op vooruit. O ja, we waren welkom toen we kwamen, we vulden mede het gebouwtje toen we ons met onze families aansloten (arme menschen hebben in den regel nog al groote gezinnen), maar veel meer valt er dan ook niet te zeggen. Het moge voor den prediker aangenaam zijn als er minder leeg plaatsen worden gezien, doch financieel ging de zaak er niet op vooruit. Het bleef tobben, zoodat de menschen bleven zuchten.

Doch ziet! Daar stapt op een zekere Zondag een rijke ons gebouwtje binnen. Wat een pracht. Pracht van kleeren en "beringd" is die man. Alles goud aan zijn vingers. Zijn vrouw ditto. De koster brengt hem op. Je kan zoo maar zien, dat die ook erg onder den

indruk is van het geval. De aanwezigen rekken de halzen, om toch alles goed op te nemen. Het "geval" is van dien aard, dat zelfs de man op de preekstoel zijn verwondering niet kan verbergen. En als we straks de kerk verlaten dan zullen we niet met zoovele woorden, maar toch in onze houding wel laten merken hoe zeer wij het "geval" op prijs stellen.

Doch ziet! Daar komt er nog een aan. Ook een rijke? Nu, er kan nog meer bij van dat soort. Hoe meer daarvan, hoe liever. Mis hoor! Hij wordt niet naar voren gebracht. Met een gebaar wordt hem te kennen gegeven, dat "achter in" plaats is. En als die arme dan daar achter in niet goed begrijpt waar de plaats is, dan wordt hem toegesnauwd, daar man! wijzend naar de laagste plaats.

Geliefde broeders, heeft aardsch goud en goed uwe oogen verblind?

Kunt ge niet meer onderscheiden?

Heeft God *niet* verkoren de armen?

Zijn zij niet de erfgenamen des Koninkrijks?

In de sfeer des geloofs beteekent al het goed en al het goud niets. De rijkdom der gemeente is een geheel andere en wisselt gij nu dat geheel andere, het geestelijk-hemelsche, in voor het aardsche en tijdelijke, dat vergaat?

Zijt ge navolgers Gods als geliefde kinderen?

Zijt ge erfgenamen? Of is het wellicht zoo, dat ge aan die heerlijkheid des Heeren den maatstaf der wereld ter hand hebt genomen. Want de loochening van die heerlijkheid is de loochening van het feit dat uw Heiland alleen heerlijk is. Erfgenamen zijt ge en ge gedraagt u alsof het geen waarde heeft en ge vergaapt u aan het vergankelijke.

Ge zijt der wereldgelijkvormig geworden.

Erfgenamen van het Koninkrijk hebben zich laten verleiden en zijn oogdienaars geworden. Doch hierover later, D. V.

W. V.

Peace On Earth; Good Will To Man

So reads the caption of an article appearing in a recent issue of a certain radical magazine — an article in which its author voices the bitterest anguish of soul and the false hope of the children of the world in a language seldom heard.

The article reads in part:

Today the promise of the Angels to the Shepherds on the fields of Bethlehem sounds like a cruel hoax. Not all the eloquence and elocution of the followers of the crucified Prince of Peace can make it sound otherwise.

The world is torn by hate and fear and war. From the icy tundras of the Arctic Circle to the southernmost tips of Asia, Africa and America, men flee from the angels of science that are cursing mankind with the 1939 message of splintered steel, fire, poison, death and destruction.

In the heart of Europe, the highest civilized, most cultured, most Christian nations are engaged in a new murderfest — on land, in air, on water and beneath. Shepherd feeders, cloth and tent makers are bleeding, crying, moaning on a hundred battlefields. Two of the latest children of "progress," airplane and submarine, are stalking each other like jungle beasts. Pruning hooks and plow-shares are beaten into implements of slaughter in every land. Man-made sharks and birds of prey are feeding sharks and buzzards.

And I ask my poor bemuddled head: Is this the fruit of 2,000 years of Christianity?

Is this that for which the greatest lover of mankind died on the Cross of Golgotha? Is it for this that the All-Father gave a spark of his creative force to miserable little man? The creative force wherewith to rear paradise on earth — or dig a deeper and hotter hell than Satan has waiting below?

Happy Yuletide!

Festive spruce!

Hail, the Saviour is born!

A sorry sight our miserable race in this best of our worlds! Sorry enough as to cause the God of Genesis to rue the day when he shaped Adam and Eve. For it is a bankrupt world, bankrupt in purse, faith, hope, heart and brain.

Even here in the richest and most abundantly blessed of all lands, the spectre of want, fear, hate and woe stalks the streets, contemporary witch-hunters stalk contemporary nay-sayers, protestants and heretics. Out of the land of milk and honey and overflowing fleshpots comes the cry of hungry children, the moans of weary mothers and despairing fathers. Holy Inquisition — Dies committee. Soothsayers and medicine men — educators, scribes, parsons and monomaniacs leading their flocks to bloody welter.

Yet let us not despair! On the contrary, let all of us with heart in breast and mind beneath the thatch toil as never before—for peace and good will toward men. Long, cruel, bitter and heart-breaking, strewn with bones and slippery with blood has been man's upward march. Yes, upward march always, in spite of blind leaders of the blind, killers of innocents, predatory beasts of prey in human garb; despite much back-sliding and many dark ages. What seems to be the end of this thing called civilization may be but another of the turning points of history, in which poor, blundering little man pays his way out of darkness and despair to a brighter day—always a brighter day, and always redemption by blood.

So the best I can wish you this sorry Christmas

and bloody New Year is courage to fight on. Cool heads that this nation may not be swept into the coming hell; hearts that feel deeply the woes of our brothers of every clime. And above all, a large measure of the soul of the Crucified Carpenter.

And if praying there be, let us pray for two wider and deeper oceans!

The writer of the article hurls at us a challenge, "Today the promise of the angels to the shepherds on the fields of Bethlehem sounds like a cruel hoax. Not all the eloquence and elocution of the followers of the crucified Prince of Peace can make it sound otherwise."

In accepting this challenge as God's believing people and in replying to it, we must set out with affirming that there is peace on earth; and good will to men, or, as the text reads in the original, peace on earth in men of good pleasure. It is the peace that is the portion only of that land and people freed from God's curse. And there is this people, God's chosen, for whom Christ prepared peace.

Man, giving ear to the words of the devil, transgressed the commandment of life which he had received. Then God pronounced upon man His curse. He said: "Die, that it may appear to thee, that I am life and that thus life apart from Me is death. Let there dwell in thee anger, wrath, malice, blasphemy, fornication, uncleanness, inordinate affections, lusts, hate, murder, that thou mayest perceive that I am light and that there is in me no darkness at all.

This is God's curse. And it walks over the earth. It permeates all existence. By it man is driven as chaff before the wind. It troubles man, so that he rages and foams out his shame. There is sin; there is death because God curses. The world is "stricken and old from the sins of dead robbers and power-drunken dictators" because God curses. The world is torn by hate and fear and war because God curses. Pruning hooks and plowshares are being beaten into implements of slaughter in every land, because God curses. In the heart of Europe, the nations are engaged in a new murderfest—on land, in air, on water and beneath, because God curses. And God curses because man sinned. He shook his fist in God's face. And ever he defies God with increasing vehemence. He says there is no God because he hates God and loves iniquity.

What then is this peace of which the angels sang? It is reconciliation to God in Christ. It is love of God, a being partaker of His nature, and thus a being at one with Him in mind and will, thought, deed and desire. It is thinking, willing and desiring Him exclusively. It is that tranquility of heart and mind that springs from the assurance of being his beloved son in Christ, freed from the curse and with sins forgiven. It is thus confidence toward God. There is this peace. It is the peace that is the portion of His people,—the people that He foreknew in His counsel, and did pre-

destinate to be conformed according to the image of His Son, justified and glorified in His council before the foundation of the world and in time quickened together with Christ,—a people therefore whom He also actually saves to the uttermost and unto whom He now and everlastingly multiplies His peace—and mercy and love.

There is then a people of peace. And so, too, is there a land of peace: the new earth; and a city of peace: the new Jerusalem. In this land and its city there is no death, neither sorrow nor crying, neither shall be any more pain; for the former things are passed away. It is the city of peace. Its inhabitants see His face; and His name is in their foreheads. And there no wise enters into it anything that defileth, neither whatsoever worketh abomination, or maketh a lie. Should such enter into it, its peace would be disturbed, would be gone. Therefore must the fearful, and unbelieving, and the abominable, and murderers and whoremongers, and sorcerers, and idolaters, and all liars, have their part in the lake that burneth with fire and brimstone. They belong not to the people of peace.

And this peace is solely God's. By Him it was conceived and prepared in and through Christ. And by Him it is also bestowed.

It is a peace which He prepared through His making His only begotten Son, our Christ, a curse for the cursed, through His bruising and wounding Him for the iniquities and the transgression of the damned. And such were this people of peace in themselves. But from the curse they have been redeemed by Christ. And His chastisement is their peace.

And Christ bestows this peace. "Peace be unto you" says He to His people and in their hearts. He does not merely *wish* His people peace. He actually gives them peace through His cleansing them from all their sins in His blood, that is, through His bringing them in actual contact with the virtue of His blood by His Spirit and thus also through His assuring them in their hearts that, be they ever so ill-deserving and condemnable in themselves, they are in Him, Who is their righteousness and redemption, the beloved of God. So is He truly the prince of peace. He is this, because He prepared peace for His people and because He is also able to bestow peace, to place it in the actual possession of His own.

So many who hail Him as the prince of peace, deprive Him in their minds of His power to actually make, establish peace. Their reasoning is that man must allow Christ to bestow peace and that if man is unwilling, Christ finds Himself under the necessity of letting the unwilling one perish. And so they think to have found a solution for their problem why there is no more peace on this earth. Men are unwilling to open their hearts to Christ. If this reasoning is true—but it is not true—Christ is a colossal failure.

So God's believing people say that the song of the angels is according to truth. And standing in their faith, they expect this city of peace, which is the city of God. For God has promised—promised that, at the appearing of Christ, His tabernacle will be among them on the new earth, in the heavenly land of peace. And this world? It will pass away with all that is in it.

"What seems to be the end of this thing called civilization," I am again quoting, "may be but another of the cruel turning points of history, in which poor, bundering little man pays his way out of darkness and despair to a brighter day—always a brighter day, and always redemption by blood." Here is expressed the hope of the wicked. But it is a hope that will perish. The way in which the wicked stand leads not to a brighter day. It is a way that is covered with gross and everlasting darkness. Neither do the wicked pay their way. But they are paid. And the pay is everlasting death. For the wages of sin is death.

G. M. O.

Prophecies Concerning The Life And Character Of Christ

The predictions contained in the Old Testament respecting both the family out of which the Messiah was to rise, and the place of His birth, are equally applicable to Christ, as those which refer to the time of His appearance. But the facts of His life, and the features of His character, are also drawn with a precision that cannot be misunderstood. The obscurity, the meanness, and the poverty of His external conditions are represented as follows:—He shall grow up before Him as a tender plant, and as a root out of a dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him. Thus saith the Lord,—to him whom man despiseth, to him whom the nations abhoreth, to a servant of rulers, kings shall see and arise, princes also shall worship" (Isa. 53; 49:7). That such was the condition in which Christ appeared, the whole history of His life abundantly testifies. And the Jews looking in the pride of their heart for an earthly king, disregarded these prophecies regarding Him, were deceived by their traditions, and found only a stone of stumbling, where, if they had searched the Scriptures aright, they would have discovered an evidence of the Messiah. "Is not this the carpenter's son; is not this the son of Mary? said they, and they were offended at him." His riding in triumph into Jerusalem; His being betrayed by thirty pieces of silver, and scourged and buffeted, and spit upon; the piercing of His hands

and of His feet; the last offered draught of vinegar and gall; the parting of His raiment, the casting of lots upon His vesture; the manner of his death and of His burial, and His rising again without seeing corruption,—were all expressly predicted, and all these predictions were literally fulfilled. If all these prophecies admit of any application to the events of the life of any individual, it can only be to that of Christ. And what other religion can produce a single fact which was actually foretold of its founder?

Though the personal appearance or earthly condition of the Messiah was represented by the prophets in Israel, so as to bespeak no grandeur, His personal character is described as of a higher order than that of the sons of men. "Thou art fairer than the children of men: grace is poured into thy lips (Ps. 45:2). He hath done no violence, neither was there any deceit in His mouth (Isa. 40:11). The Spirit of the Lord shall rest upon Him, the Spirit of wisdom and understanding, the Spirit of counsel and might, the Spirit of knowledge and of the fear of the Lord (Isa. 11:2). The Lord God hath given me the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season to him that is weary (Isa. 50:4). He shall feed His flock like a shepherd; He shall gather His lambs with His arm, and carry them in His bosom (Isa. 40:11). A bruised reed He shall not break, and the smoking flax shall he not quench (Isa. 40:3). Behold, the king cometh unto thee; he is just, and having salvation; lowly, riding upon an ass (Zech. 9:11). He was oppressed and afflicted, yet He opened not His mouth; He was brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb, so He opened not His mouth (Isa. 53:7). I gave my back to the smiters, and my cheeks to them that plucked off the hair; I hid my face from shame and spitting (Isa. 50:6). The Lord God hath opened my ear, and I was not rebellious; neither turned away back. The Lord will help me, therefore shall I not be confounded; therefore have I set my face like a flint, and I know that I shall not be ashamed (Isa. 1:5, 6)."

How many virtues are thus represented in the prophecies, as characteristic of the Messiah; and how applicable they all are to Christ alone, and how clearly embodied in His nature. His wisdom and knowledge, His speaking as man never spoke, the general meekness of His manner, His perfect righteousness, and sinless purity, his kindness and compassion, His genuine humility, His greatness, His unconquerable courage, His firm resolution, His more than human forbearance, his perfect trust in God, His complete resignation to His will, His righteous wrath and holy indignation,—are all portrayed in the liveliest terms; and among all who ever breathed the breath of life, they can be applied to Christ alone.

"If I do not the works of my Father believe me not,—search the Scriptures for these are they that testify

of me." They did testify of the coming of a Messiah and of the perfection of His nature. And if the life of Jesus was wonderful of itself, how miraculous it appears, when all His actions fulfil the prediction of the Christ.

In describing the blessings of the reign of the Messiah, the prophet Isaiah foretold the greatness of His deeds:—"The eyes of the blind shall be opened, and the ears of the deaf shall be unstopped: then shall the lame man leap as a hart, and the tongue of the dumb sing (Isa. 35:3, 6). The history of Christ shows how much such acts of mercy formed the frequent exercise of His power: at His word, the blind received their sight, the lame walked, the deaf heard, and the dumb spake.

The death of Christ was as unparallel as His life; and the prophecies are as minutely descriptive of His sufferings as of His virtues. Not only did the paschal lamb which was to be killed every year in all the families of Israel—which was to be taken out of the flock to be without blemish—to be eaten with bitter herbs, to have its blood sprinkled, and to be kept whole that not a bone of it should be broken; not only did the offering up of Isaac, and the lifting up of the brazen serpent in the wilderness, by looking upon which the people were healed,—prefigure the manner of Christ's death, and the sacrifice which was to be made for sin; but many express declarations abound in the prophecies, that Christ was indeed to suffer. Exclusive of the repeated declarations in the Psalms, of afflictions which apply literally to Him, and are interwoven with references to Christ's kingdom, the prophet Daniel, in limiting the time of His coming, directly affirms that the Messiah was to be cut off; and in the same manifest reference, Zechariah uses these emphatic words: "Awake, O sword, against my Shepherd, and against the man that is my fellow, saith the Lord of Hosts: smite the Shepherd, and the sheep shall be scattered. I will pour upon the house of David, and upon the inhabitants of Jerusalem, the Spirit of grace and of supplication; and they shall look upon me whom they have pierced, and they shall mourn for him (Zech. 13:7; 12:10).

But Isaiah, who described the glory of the kingdom to come, characterizes with the accuracy of a historian, the humiliation, the trials and the agonies which were to precede the triumphs of the Redeemer of the world; and the history of Christ forms, to the very letter, the completion of His every prediction. In a single passage, the sufferings of the servant of God are so minutely foretold, that no illustration is needed to show that they testify of Christ.

"He is despised and rejected of men. He came unto His own, and his own received him not; he had not where to lay his head; they derided him."

"A man of sorrow and acquainted with grief."

Jesus wept at the grave of Lazarus; He mourned over Jerusalem; he felt the ingratitude and the cruelty of men; He bore the contradiction of sinners against Himself: and these are expressions of sorrow which proceeded from His own mouth, "Father if it be possible, let this cup pass from me; but for this end came I into the world. My God!, my God!, why hast thou forsaken me?"

"*We hid, as it were, our faces from him, he was despised, and we esteemed him not.*" All his disciples forsook Him and fled. Not this man but Barabbas; now Barabbas was a robber. The soldiers mocked Him, and bowed the knee before Him in derision."

The list of His suffering is continued in the words of the prophecy: *We did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted. He was wounded, he was oppressed, he was afflicted, he was brought as a lamb to the slaughter. He was taken away by distress and by judgment. He was cut off of the land of the living.*" He was crucified in the flower of His age. *His grave was appointed with the wicked, and with the rich in his death.* His grave was doubtless appointed with the wicked, or the two thieves with whom He was crucified, but Joseph of Arimathea, a rich man, went and begged the body of Jesus and laid it in his own tomb. *He was numbered with the transgressors.* Barabbas was preferred before Him. He was crucified between two thieves; and the Jews said unto Pilate, "If he was not a malefactor, we would not have delivered him up unto thee." *His visage was so marred, more than any man, and his form more than the sons of men,*—without any direct allusion made to it, but in literal fulfillment of the prophecy—the bloody sweat, the traces of the crown of thorns, His having been spitted on, and smitten on the head, disfigured the face; while the scourge, the nails in His hands and in His feet, and the spear that pierced His side, marred the form of Jesus more than that of the sons of men.

That the description of the Messiah's sufferings might not admit of any ambiguity, the dignity of His person, the unbelief of the Jews, the innocence of the sufferer, the cause of His sufferings, and His subsequent exaltation, are all particularly marked and are equally applicable to the doctrine of the gospel. *He shall be exalted and extolled and be very high. Who hath believed our report? and to whom is the arm of the Lord revealed? For he shall grow up as a tender plant,* etc. The mean, external condition of Christ is here assigned as the reason of the unbelief of the Jews, and it was the very reason which they themselves assigned. *He has borne our griefs and carried our sorrows.* "Christ was once offered to bear the sins of many." *He was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities, the chastisement of our peace was upon him, and with his stripes we are healed.* "His own self bare our sins in his own body on the tree, that we, being dead unto sin, should live unto

righteousness; by whose stripes we are healed." *All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquities of us all.* "All flesh have sinned; ye were as sheep gone astray, but ye are now returned unto the Shepherd and Bishop of your souls." *He hath done no violence; neither was there any deceit in His mouth; Thou shalt make his soul an offering for sin.* "God made him to be sin for us, who knew no sin."

The whole of this prophecy thus refers to the Messiah. It describes both His debasement and His dignity, His rejection by the Jews, His humility, His affliction, and His agony, His love, how His words were disbelieved, how His state was lowly, how His sorrow was severe, how He opened not His mouth but to make intercession for the transgressors. It presents spotless innocence, suffering by appointment of God, death as the issue of perfect obedience, His righteous servant as forsaken by God, and one who Himself was without sin, bearing the chastisement of many guilty.

G. M. O.

The Levitical Priesthood

The Levitical priests were so peculiarly connected with the tabernacle and its service, that a study of the typology of Scripture would not be complete that did not set forth the place which these persons occupied in the scheme of things that formed the Old Testament Dispensation. In this article we therefore consider the Levitical priesthood.

Attention must first be directed to the fact that the book of Genesis and the first twenty seven chapters of the book of Exodus make no mention of a priesthood in the holy line of Seth (the third from Adam) and of Abraham, that is, make no mention of an individual (or class of individuals) vested with the office of priesthood *as an exclusive prerogative*, thus of a class of persons whose exclusive right it was to perform the duties that belonged to the typical-symbolical office of priests. The first person to appear in Scripture as bearing the name of *priest* is Melchizedek, who is described as "king of Salem, and priest of the most high God". But this personage was a Canaanite. There are two other persons with whom the name of *priest* is associated, to wit, Potipherah, the father-in-law of Joseph and Jethre the father-in-law of Moses. But the former was an Egyptian and the latter a Midianite. Not until after the people of Israel had, through the ratification of the covenant at Sinai, been constituted a holy nation, and had been placed by the hand of Moses under the law, do we read of a class of persons

in Israel called to and vested with the office of priests. Now this silence of Scripture respecting a distinct order of priests in the periods preceding the bringing up of Israel out of Egypt, warrants the conclusion that in these periods there was no such order, that is, no individual or class of individuals, chosen from among the believers by God and definitely appointed by Him to atone sin through the sacrifice by blood.

This raises the question how in these first periods believers came to God and presented their offerings. In the absence of a definite appointment by God such as Aaron and his sons received, there was certainly no restriction in the way of any believer coming to God and offering his oblations. Hence any believer, were he the head of a family or a prince or a person of no such rank, sacrificed in behalf of himself, as often as he felt the urge. Abel did so. By faith he offered unto God a more excellent sacrifice than Cain. And from the circumstance that he obtained witness that he was righteous, through God's testifying of his gifts, it follows that in sacrificing he did not overstep his bounds. However, even ages before the appointment of Aaron to the priesthood, it came to be felt by God's believing people that, according to the mind of God, sacrificing, expiating sin, be the right and privilege not of everyone, but only of the person highest in rank and that this person, as the representative of the whole, be the medium of their communications with God in sacrificial offerings. In the times of the patriarchs, it was felt that this right belonged to the head of the family. When Noah and his family have gone forth from the ark, it is Noah who builds an altar unto the Lord; "and takes of every clean beast, and of every clean fowl, and offers burnt offerings on the altar" (Gen. 8:20). Before Isaac's marriage, it is Abraham who appears in Scripture as serving the altar. The patriarch Job offered burnt offerings, according to the number of his sons and daughters, when the days of their feasting were gone about" (Job 1:5). When the families had grown into communities, the priestly office was vested, not by a definite command of God but naturally, in the persons of those that occupied in these respective communities the rank of head or king. Such a personage was Melchizedek.

But who were the persons performing the priestly function in the chosen family when it had grown into a multitude in the land of Egypt? The first notice we have of them is contained in the 19th chapter of the book of Exodus. The Lord has come down on Mount Sinai. Moses is told to charge the people, lest they break through unto the Lord to gaze and many of them perish. And then follows the statement, "And let the priests also, which come near the Lord, sanctify themselves, lest the Lord break forth upon them." Who were these *priests* made mention of in this notice? Not Aaron and his sons, as the vesting of these sons with the office of the priesthood had not yet taken

place. The 24th chapter of this same book contains a record of a doing of Moses to the following effect. Having written all the words—words which had been spoken to him by the Lord in the sacred mount—Moses rose up early in the morning, and builded an altar under the hill. Thereupon he sent young men of the children of Israel, which offered burnt offerings, and sacrificed peace offering of oxen unto the Lord. Who were these young men? Had they been selected from among the first-born and were they, together with all the first-born in Israel, holding at that time the office of priesthood as a distinct prerogative? This some have maintained on the ground of the consecration of the first-born on the eve of Israel's departure from Egypt. Ex. 13:2 is the report of a command of the Lord to Moses that reads, "Sanctify unto me all the first-born, whatsoever openeth the womb among the children of Israel, both of man and of beast; it is mine. This consecration of the first-born, however, is not to be regarded as an appointment to the priestly office; nor was this, as some have wrongly maintained, reckoned among the rights of the first-born. At I Chron. 5:1-4, Scripture plainly limits these rights to pre-eminence in authority among the brethren, and the possession of a double portion in the inheritance, "Now the sons of Reuben the firstborn of Israel (for he was the first-born; but, forasmuch as he defiled his father's bed, his birthright was given unto the sons of Joseph the son of Israel: and the genealogy is not to be reckoned after the birthright. For Judah prevailed among his brethren, and of him came the chief ruler; but the birthright was Joseph's:). . . ." What the birthright, *as given to Joseph*, included, may be known from a word which the dying patriarch Jacob directed to Joseph, "Moreover I have given to thee one portion above thy brethren, which I took out of the hand of the Amorite with my sword and with my bow" (Gen. 48:22). At first glance, the notice from the book of Chronicles seems to imply that the birthright entitled the privileged son only to a double portion of the inheritance. However, the plain implication of the statement, "and the genealogy (of Reuben) is not to be reckoned after the birthright; for Judah prevailed among his brethren. . . ." is that this right also included pre-eminence in authority, not of the office of priesthood but of the office of kingship only. The term "chief ruler" in the clause "and of him (Judah) came the chief ruler" signifies in the first instance, solely the theocratic king. So, with these scriptures before our eye, it cannot possibly be maintained that the appointment to the priestly office was also reckoned among the rights of the first-born, and that the reason of the transference of this right to the sons of Levi and in particular to the sons of Aaron was the participation of the first-born in the sin of serving the golden calf at Sinai. It is quite another question, however, whether the consecration of the first-born was an

appointment, not to the office of priesthood, but to the service of the tabernacle and whether the loss of this appointment is not to be accounted for by their participation in the sin just mentioned. This question cannot be dealt with here.

In the light of the teaching of the above scriptures, it is plain that the "young men" who took part in the ratification of the covenant through their being sent by Moses to offer burnt offerings and peace offerings are neither to be identified with the Levitical priesthood, not to be regarded as forming a group of persons who, on account of their being first-born, were holding the office of priesthood as an exclusive privilege. But who were they? Scripture gives the answer. They were men selected not from the Levites nor from the first-born, at least not exclusively, but from the children of Israel at large. Such, certainly, must be the thrust of the notice, "And he (Moses) sent young men *of the children of Israel.*" The reason of their being chosen may have been the exceptional comeliness of their person or the superior qualities of their mind.

So, then, during the patriarchal period and until the time of the appointment of Aaron and his sons to the office of priesthood, there was no distinct class of persons vested with this office, nor could there be, as a Levitical priesthood could be put to use, could properly function only in connection with that complex system of symbolical institutions to which it belonged and of which it formed an integral part. This priesthood called for a tabernacle (temple); and the patriarchs possessed not even a chosen and consecrated place wherein to present their sacrifices. Wherever they happened to take up their residence in the land of their pilgrimage, they built an altar and called upon the name of the Lord. But could not, to make possible the functioning of this priesthood, that system of symbols have been brought in? It could not, as the time was not yet ripe. The church had to be made ready for the reception of it. The imposition of the law upon the promise could take place only at the end of a period of preparation. For the law, that priesthood in its functioning, shed a new light on the promise. It brought into boldest relief, features of the redemption of Christ hitherto but dimly visible and thus its appearance marked the beginning of a new dispensation of grace. This will become plain when we note the place which this priesthood held in the system of institutions to which it belonged and consider how it stood related to God on the one hand, and to the people on the other.

It is to be noticed that the coming of this greater light, through the appearance of the Levitical priesthood, was immediately preceded by the committing of the great sin consisting in the people's forsaking God and turning to the idol. Sin had first again to abound before grace could abound. Such is the method of the divine working. The first proclamation of the

gospel in Paradise was preceded by man's fall into sin and was followed by an abounding of sin. Mankind degenerated rapidly in all its branches. The wickedness of man became great in the earth. The whole earth was corrupt before God and was filled with violence. God brought the flood of waters upon the earth, and all flesh perished with the exception of Noah and his family. Now, after sin had once more abounded and after, through this abounding, it had appeared what is in man, God again spake to Noah and some time thereafter to Abraham, and shed, through this speaking, a new light upon His promise and a new dispensation of grace set in. Then some four centuries thereafter, the law was imposed upon the promise. The tabernacle, the pattern of which had been let down from heaven, was reared. Aaron and his sons were consecrated. There was a commencement of the performance of the service. Grace again abounded, but its abounding had again been preceded by the abounding of sin. Even while the Lord was communicating His law to Moses, the people, having forsaken God, were engaged in the service of the idol. Grace continued to abound first in the return of the church from Babylonian exile, then in the coming of Christ's Spirit of the day of Pentecost. But as often as grace abounded, sin had first abounded. And the final abounding of grace will be the appearance of the church in glory at the return of Christ. What does this show? That if there was to be a fuller knowledge of redemption, there had first to be a deeper knowledge of sin, that knowledge of truth is full and gratitude deep in that degree that insight into the nature of sin is profound. Therefore the fuller light could and would come only after sin had anew abounded.

G. M. O.

The Church Of Little Strength

And to the angel of the church in Philadelphia write: These things saith He that is holy, He that hath the key of David, He that openeth and no man shutteth; and shutteth and no man openeth; I know thy works; behold, I have set before thee an open door; and no man can shut it: for thou hast little strength, and hast kept my word, and hast not denied my name.—Rev. 3:7, 8.

To each of the seven churches in Asia, John, in the name of Christ, sends a message addressed directly to the pastor. The message to the church in Philadelphia is free from rebuke and censure. This indicates not perfection but a remarkable degree of purity, a rare devotion to calling. Yet this church had but

little strength. This cannot mean that its power to endure tribulation, to stand in the evil day was small. The notice must be made to apply to the numerical strength of this church. It was small as to number. And there were found in this church few, if any, wise men after the flesh, few mighty, few nobles. Yet it formed an ideal brotherhood. It was a church filled with spiritual vigor and with a life unmaimed by sin. "Thou", said Christ to the pastor of this church, "hast kept my word and hast not denied my name." To keep Christ's word is the positive side, is the other side of not denying His name. Christ's names reveal Him to us; and likewise His word.

Christ comforts and encourages this brotherhood, in His love, "And to the church in Philadelphia write. . . . Behold I have set before thee an open door. The door of the church is Christ, the truth concerning Him. This brotherhood had not forsaken the truth. It was keeping Christ's word. The door was thus still in place, shutting out those who showed by their walk and confession that they were not of Christ's sheep. This church had, as a result, not grown in numbers. Several perhaps were held back from joining themselves to this church on account of its insistence on purity of doctrine and walk of life. But this was not the only grief, if a grief it was, that this church was bearing. Its members, having kept Christ's word, must have suffered the loss of worldly possessions, name and social position. Men may have been reviling them and saying all manner of evil against them falsely. It is certain that they who were of the synagogue of Satan did so. Christ's message contains a statement that clearly points in this direction, "Behold I will make them (of the synagogue of Satan) to come and worship before thy feet, and to know that I have loved thee." Of this these children of Satan were willingly ignorant. This they denied. And though the brethren of this church of little strength bore and had patience, it could be expected that they would have their moments of despondency. To fortify them in their good fight, Christ speaks to them His word such as they were in need of hearing—a word designed to dispell any gloom that may have settled upon their spirits by reason of the circumstance that they formed a brotherhood of little strength, "these things saith He that is holy, he that is true, he that hath the keys of David, he that openeth and no man shutteth; and shutteth and no man openeth: I know thy works: behold, I have set before thee an open door, and no man can shut it."

Christ is holy and true. He is this as God, being, as He is, together with the Father and the Holy Spirit, with whom He is of one and the same essence, separated from sin and holy devoted to Himself in all His working. He is all that a being must be in order to be God. He stands opposed to falseness, unrealness, and vanity. As to His being, He is the true, eternal, simple, immutable essence, the highest essence, truth, good.

He possesses not but is truth, righteousness, love, wisdom, might, power. Between His being and the revelation of it in word and deed, there is perfect agreement, so that to know His word is to know Him. Being true, the true and holy God, He is the rock, the eternal support of His people, whom He loved unto death, their defence and fortress, the faithful One, keeping covenant trust, the faithful and dependable refuge of His people. And on the side of the assumed nature, which is human, He is holy, and thus the undefiled one, separate from sinners, who needed not daily to offer up sacrifices; for this He did once, when in perfect love He offered up Himself. Thus He, being holy and true, is the obedient servant, consumed by the zeal of God's house. And being made higher than the heavens, He, in His office of Mediator hath the key of David, and this in fulfillment of a prediction made centuries previous and found at Isa. 22:22, "And it shall come to pass in that day, that I will call my servant Eliakim the son of Hilkiyah: and I will clothe him with thy robe, and strengthen him with thy girdle, and I will commit thy government into his hand: and he shall be a father to the inhabitants of Jerusalem, and to the house of Judah. And the key of the house of David will I lay upon his shoulder; and he shall open, and none shall shut; and he shall shut, and none shall open." It is plain that these words, in the final instance, concern Christ. He is the *David*, the *Eliakim*. Him God has clothed with the robe of salvation, and strengthened with the girdle of truth. In His hand, and this everlastingly, is the government of the church, whose head He is, and of the kingdom of heaven, which He established in righteousness through His sufferings and death, and of which He is king eternal. Thus upon His shoulder lies the key of the church, which He opens or closes to whomsoever He wills. And he opens and no man shutteth. And He shutteth and no man openeth.

Christ opens the kingdom to His elect. For He has the key. All fulness dwells in Him. He is the righteousness and the redemption of His people. And He opens the kingdom for them through His actually saving them on the grounds of His merits, thus through His reclaiming them from death, pouring His love in their hearts, testifying with their spirits that He robes them in His righteousness, has sprinkled them with His blood, and that thus they are His sheep, co-heirs with Him and children and heirs of God. So does He open to His people by the gospel as proclaimed by His servants and as applied to their hearts by His Spirit, the kingdom, the church, Heaven. And as standing in their faith, the believers, with a conviction ever taking on new strength, say, "The kingdom is opened to us. We have right to enter His sanctuary by a new and living way, which He dedicated, and that leadeth through the veil, which is His flesh." Now this work of Christ reposes upon another work of His,—a work that

consisted in His legally opening the kingdom to His people through His atoning their sins upon the cross.

But Christ also shuts the kingdom, through the preaching of the word, to the unbelieving, to such as the Father wills not to save. Such Christ sovereignly hardens, through the lusts of their hearts, so that the word to them is a saviour of death unto death. And the token of His hardening them is their persisting in their unbelief, their growing opposition to Christ and the truth, their perishing in their sins.

Christ shuts and no man opens. This must be emphasized in opposition to the lie that man has it in him to sovereignly resolve to be saved (or not to be saved) and that Christ's ableness to save is limited by this resolve. Were this true, then man opens. But the word of Christ to the church of little strength is: "*I open and I shut. . . . I shut and no man openeth*". Let therefore not the human preacher of the word imagine that he, through his eloquence and power of expression and tears, induces men to believe, opens the kingdom to them.

And as to this church of little strength—and the true church of God, the church militant, spread over the whole, is this church—let it, let the servants of Christ know that He shutteth and that no man openeth. Let these servants be mindful of this in the face of the fierce opposition of unbelieving men to the truth. Then they will not be discouraged. And if they see fruit upon their labor, let them rejoice and give glory to Christ. For He openeth, not they. And when He openeth, no man shutteth. No man, however hateful of the truth and by whatever means, can frighten God's believing people into disallowing Christ, cause their faith to cease, separate them from the love of God. For Christ openeth and no man shutteth. Let these servants, Christ's little flock, His church of little strength, be ever mindful of this.

In the light of these observations, it is not difficult to see what is to be understood by the promise, "Behold, I have set before thee an open door and no man can shut it." The statement has reference to Christ's rendering the preaching of the gospel by the church of little strength fruitful unto the salvation of men's souls, of the men, given to Christ by the Father before the foundation of the world. Whether we let the door signify the heart and understanding of those to be saved or Christ Himself or both, makes no essential difference. The preaching of the gospel bears fruit in the lives of men as a result of Christ's rendering them susceptible to His gospel, which He does through His giving them a heart of flesh. Forsaking their sins, these quickened ones turn to Christ and by the mercies of God appropriate Him as their Saviour. It is through this doing that they enter through Christ, who is the door, into the kingdom of heaven. And this is of Christ. Through His pouring His life into His people, He renders Himself attractive to them, so that they

feel themselves mightily drawn to Him and come to Him and embracing Him, enter, on the ground of His merits, into the presence of the Father. So does He cause Himself to be unto His people the door through which they enter in, set Himself before them as the open door.

Christ, being holy and true, must and will through the ages set before His church, the true church, that keeps His word and denies not His name, an open door. He is very eager to do this. And He has both right and might. He has right because He prevailed. The token of this right is the key that God has laid upon His shoulder, His being exalted and glorified, His being given all power in heaven and on earth, His anointing in heaven and thus the dwelling in him of all fulness. He has also the might, He being God. And this right and might He will surely exercise through the ages also in agreement with the command which He gave to all His servants just before His ascension, "Go ye therefore, and teach all nations. . . . teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you: and lo, I am with you always even unto the end of the world". So will He through the ages gather His church, make His kingdom to come by His gospel as proclaimed by His church with little strength.

There is, to be sure, an intimate connection between Christ's setting before His church an open door and the church's keeping His word and not denying His name. Should this name be denied and the truth forsaken, the church could not be gathered, the elect could not be saved. Should the word be forsaken, and this name denied, there would be no open door to be set before the church. For this door is the very Christ, the doctrine, the word, the truth, about Christ. Thus if the word were not kept, that is, proclaimed and lived, if the truth were not being witnessed for, and if this name were not being confessed, there could be no opening and shutting of the door. But the world will be preached through the ages by the church of little strength. Christ will see to this. The task of preaching the word, as well as the task of setting before His church an open door, is His, and, rightly considered, solely His. His servants are but His agents whom He calls and constrains by His love. And He will confess His own name through the church of little strength, will preach that word in the hearts of His own. And His people will be gathered. He will open, but He will *also shut*. Hence, there was in the city of Philadelphia, and there is and will be to the end of time on this earth that synagogue of Satan, the church apostate, the members of which do deny Christ's name and forsake His word, adulterate the truth, and yet say that God loves them, while reviling the church of little strength. But these, too, eventually, in the day of judgment, will be made to worship at the feet of Christ's people and to know that Christ loves them, His own.

G. M. O.